

אור ומרי

הצגה בחמש מערכות

מאת אורי יואלי

גרסא להפצה חופשית

לאימי,
אדם חיובי בחיי ובכלל
ולר.ק.ר., אאגבלז

פרולוג

רחוב קטן, בצד האחורי של אלנבי. מבנה מרופט, בית קולנוע זקן, שלא ידע כל ימי זוהר. לילה. קריר. נקודות אדומות מסתירות פטמות ונקבים בפוסטרים שמחוברים לצד הפנימי של חלון הזכוכית השרוט. כן, עדיין מקרינים פה סרטי פורנו, או סרטים כחולים, כפי שמתנגן יותר לומר. בית הקולנוע הזה הוא שריד עלוב של תרבות שוליים בלתי מפוארת. עוד מעט יהרסו אותו ויבנו במקומו בניין משרדים, כמו שצריך. בינתיים, בכדי לחלוב כמה שיותר רווחים עד הסוף הבלתי נמנע, הפך האולם לרב שימושי. בסופי השבוע, כאשר אין סיכוי שאחד מהמאזינים המזדמנים לרחוב אלנבי ייקלע לכאן, מזיזים את הכיסאות והופכים את החלל למועדון ריקודים. הנה, על החלון תלויה, בצד אותם משגלים מקומטים, גם כרזה המזמינה למסיבת גייז מדהימה!!! ולידה, עדות לכך שהמבקר לא הגיע לכאן במקרה, ושלאולם יש עוד שימוש אחד, יוצא דופן דווקא, גם שלט בכתב יד הנושא את שם האירוע שלשמו נתכנסנו כאן, ההצגה, אור ומרי, זה כבר ידוע, ונוקב ביום (היום, אין כאן טעות) ובשעה (כמעט עכשיו). הוא לא מאחר). הצגת בכורה חגיגית, היה כתוב בדף הכתוב בכתב יד שנשלח בפקס למערכת, הצגה מקורית בעלת סוף מפתיע אודות איש שבחר להסתגר ולברוח מהעולם, ועל האישה שגרמה לו לעשות את זה. לא נשמע מקורי במיוחד, אבל מחר בבוקר סוגרים את המדור, ולו היו כל כך הרבה עניינים השבוע עד שלא נשארה לו ברירה, ובכלל, מתחיל כבר קצת להימאס לו מלהיות המבקר, הדמות המלאה בעצמה בשמה הוא כותב את הביקורות שלו.

לא צריך להוריד את הרמה, אלא להנגיש את התרבות הגבוהה, דיקלמה לו העורכת כשפסלה את הביקורת הראשונה שהגיש לה. אתה כותב טוב, עכשיו רק תנסה להיות קצת יותר משעשע, יותר קליל. לא צריך לקחת שום דבר ברצינות.

אולי נכניס דמות, אמרה פתאום, קוטעת את הדממה שאחרי המבוכה המשותפת. הוא רצה שתאהב מה שכתב. גם היא. עשן הסיגריה שלה נפלט בזרם דק דק דרך הסדק הצר בחלון. אסור לעשן בבניין, אבל בשבילו היא מכופפת את הכללים, היא חושבת יותר טוב ככה.

תמצא איזו דמות להסתתר מאחוריה. תאר לך שאת הביקורת תיאטרון תכתוב איזה דוסית מתוסכלת או איזה הומו חובב אירוויזיון. מי בא לך להיות? זה יהיה מגניב.

מגניב וגם אינפורמטיבי, על זה הם סיכמו בסוף. הוא לא יהיה דוסית ולא הומו אלא רק מגניב נורא, קול, כמו שהיו אומרים פעם, גרסה קלילה ומבודחת שלו עצמו. הוא יהיה המבקר.

אחר כך ניסה להזמין אותה לשתות משהו, אבל היו לה תוכניות.

מאז הוא מנסה להיות מגניב וקליל בשבילה, והכל הלך בסדר עד המסיבה ההיא, במועדון ההוא, כשנפגשו במקרה, מחוץ למשרד שלה, מחוץ לאוניברסיטה, כשהיא לא קוראת ולא מתקנת אותו. מאז אותו לילה היא שונאת אותו. הוא לא היה צריך... אבל הוא מעדיף לא לחשוב על זה.

שלוש מאות עד ארבע מאות מילה, זאת המטרה להלילה. מגניב אבל גם אינפורמטיבי, בדיוק כמו שהיא הגדירה לו את זה בהתחלה. אסור לו לפשל, הוא צריך את הכסף, והיא רק מחכה להזדמנות.

אולי איחר? הוא שולף את הפלפון מהכיס. יש עוד חמש דקות. מוזר, אין קהל בחוץ, הוא לבד. יכול להיות שזה בוטל, והוא לא ידע? גל של חרדה שוטף אותו. אולי העורכת לא עידכנה אותו, אולי זאת הדרך שלה להתנקם? דלת הכניסה פתוחה, ואיש לא עומד לידה. הוא ממחר פנימה.

*

ריק. רק מוזיקה מלטפת מקבלת את פניו, משהו פאנקי, מוזיקת מעליות למתקדמים. נורא אדום כאן. שטיח מקיר לקיר, נברשת כמו מפוארת. מדרגות עולות לקומה העליונה, בר ארוך בקיר הנגדי. בית זונות, אבל בטוב טעם, המבקר מציין לפניו, מתענג רגע על המשפט שניסח, מגניב אבל אינפורמטיבי. הוא היה צריך לכתוב ביקורות ארכיטקטורה, יש לו את זה, באמת, את היכולת לקרוא בניינים, והם לפחות עומדים שם תמיד, ולא מבטלים הופעות בלי להודיע. מה יעשה עכשיו? לא נורא, שתפטר אותו. גם ככה הם אף פעם לא משלמים בזמן, הוא בכלל לא אוהב תיאטרון, ונמאס לו להיות מגניב, נמאס לו להיות המבקר, זה כל כך לא הוא.

כחוכח מנומס, גרוני אבל נשי מאוד, מנער אותו. מאחורי הבר, מוסתרת בחלקה על ידי עמוד בטון, מחייכת אליו בנחמדות מקצועית אישה גבוהה, בלונדינית ואדומת ציפורניים. משהו בה מוזר, מוגזם. מלחיץ אותו כשהוא אינו מצליח להבין את המציאות. אתה להצגה? הקול שלה עמוק ומעושן. הוא מהנהן, מתקרב אליה. עוד מעט מתחילים. תשתה משהו?

מקרוב רואים את האיפור, רואים שהשיער הוא בעצם פיאה, רואים שהחזה המפואר שלה הוא מלאכותי, רואים שהאישה הזו היא בעצם גבר. המבקר נרגע. עכשיו אפשר להבין את זה, עכשיו זה ברור. גם היא דמות. אתה תוכל לעלות עם הכוס. יין לבן, בבקשה. היא מהנהנת, קמה בחתוליות מהכיסא עליו ישבה, מעכסת אל המקרר.

הוא מניח את מרפקיו על הבר, שולף סיגריה, אותה היא מציתה לו מייד, מחייכת אליו תוך כדי. זאת האחרונה בקופסא. הוא ייקנה חדשה אחרי שתיגמר ההצגה. הוא מקווה שהיא לא תהיה ארוכה.

כוס היין מונחת לפניו, מלאה עד שפתה. היא מזגה גם לעצמה אחת, ועכשיו היא מרימה אותה מולו להשקה. לחיים. הכוסות מצלצלות. טעים. ממש עוד מעט מתחילים. כמה אני משלם? מה פתאום לשלם, זאת הצגת בכורה חגיגית.

לרגע בא לו לשאול מה היא עושה אחר כך, כי דווקא מעניין, כזה עוד לא היה לו, וגבר או אישה, חזה מלאכותי או אמיתי, מה זה משנה, היא נראית טוב, בשמלה המבריקה, האדומה כמובן. אבל הלילה הוא צריך לכתוב שלוש מאות מילה, וחוץ מזה היא לוקחת את הכוס שלה ומענטזת אל פינת הבר, רוכנת שם אל משהו, מסמנת לו שההצגה הקטנה שערכה לפניו

הסתיימה, ושרגע הקירבה ביניהם חלף. הוא יונק מהסיגריה. בד השימלה מתוח על התחת החוצפן שלה. אולי בכל זאת היא תרצה לעשות משהו אחר כך. ההצגה הזאת לא תיגמר מאוחר, הוא מקווה, וייקח לו רק שעה לכתוב מאתיים חמישים מילה. הם יכולים לקפוץ אחר כך למועדון ההוא, איפה שפגש את העורכת. היא בטח שם הערב, היא בטח תקנא שתראה עם מי הוא בא, היא בטח תחשוב שהוא מגניב.

קול בס עמום של תופים אלקטרוניים נשמע, מגיע ממעלה המדרגות. הברמנית מפנה אליו מבט חד. אבל עכשיו קולה גברי, היא כבר לא משחקת. התחילו. הם מחכים לך. הוא מהנהן, מבין שאין סיכוי שיצליח איתה. עוד פנטזיה תצטרך לחכות עד המימוש. אני יכול לקחת את הכוס? אמרתי לך שכן. רק בלי סיגריה. וסגור את הפלפון.

קול התופים מלמעלה מתחזק, בולע את המבוכה שלו כאשר הוא מכבה את הסיגריה שלא הספיק אפילו לעשן עד חצייה, את הפלפון, אף אחד בכל מקרה לא יתקשר אליו, מפנה לה את הגב, פונה אל המדרגות המובילות לאולם.

*

יש לו סוד, משהו שלא סיפר לאף אחד.

הוא כבר היה פעם באולם הזה, לפני שנים, כשרק הגיע לתל אביב. הוא היה צעיר וחרמן, ובעיתון. הוא עדיין זוכר את נוסח המודעה, הבטיחו זיון על הבמה לפני ההקרנה של חמש. בכל מקרה לא היה לו מה לעשות באותו אחר הצהריים, כך תירץ את זה לעצמו אז, הוא סתם עבר באלנבי במקרה, והיה לו קצת זמן לשרוף. חדר המדרגות נראה שונה, אז, פחות אדום, פחות חשוך. הוא זוכר את הפרפרים בבטן שהרגיש כששילם ביד רועדת לקופאי הזקן, שאפילו לא הביט בו, ואיך למרות, או אולי בגלל הבושה הזין שלו הזדקק, מתחכך במכנסיים כבר כשטיפס במדרגות, רק מהציפייה.

*

וילון קטיפה אדום ומוכתם תלוי בכניסה לאולם. בפנים הולם אותו מקצב תופים אלקטרוני. זאת בטח הצגת שוליים אלטרנטיבית שכזאת, הוא חושב, לוגם מלוא הפה מהיין הפשוט מדי, החמוץ מתוק, כמעט מרוקן את הכוס. למבקר אין כח להצגות שוליים, הוא אף פעם לא יודע מה לכתוב עליהן. אין שמות מפורסמים להיתלות בהם, סלברטיז להכפיש או לרומם. לכן, לרוב, הוא קוטל אותן באופן משעשע.

הוא מבין אותו, את המבקר. יש יוהרה בכך שאנשים אנונימיים, אפילו יותר אנונימיים ממנו, מצפים שמישהו יתעניין במה שהם עושים, לא מבינים ששוליים זה בדיוק זה, מקום צדדי ולא רלוונטי. אין זוהר באלטרנטיבה, וזה חבל, כי זוהר זה מה שאנשים אוהבים. חשוב מזה, לפחות עבורו, על זוהר קל יותר לכתוב, יש מה למכור. זאת הפעם האחרונה שהוא כותב על הצגה כזאת. בשבוע הבא יכתוב על מחזמר.

שלוק אחרון מהיין. הוא תוהה אם להשאיר את הכוס ליד דלת הכניסה לאולם או לקחת אותה

איתו פנימה. בכל מקרה כדאי שיכנס כבר. המוזיקה המתגברת בפנים רומזת שכבר התחילו. הנה עוד סיבה שבגללה עדיף המיינסטרים, שמה מצלצלים לפני התחלת ההצגה, שמה יש כרטיסן שסוגר את הדלת, לא סתם וילון, ועוד מוכתם. די, תבוא נקי, הוא מזכיר לעצמו, עוד לא ראית את ההצגה וכבר אתה מגבש דעה שלילית. זאת עבודה, מעכשיו, כנס כבר פנימה, הפוך למבקר, הפוך לקהל.

הוא מסיט בזהירות את הוילון, מצפה לראות את שורות מושבי העץ הזכורים לו מאותו ביקור בודד, מצפה לראות קהל יושב וממתין. די חשוך בפנים, אבל בכל זאת רואים שאת אותם כיסאות החליפו שורות כיסאות כתר פלסטיק לבנים. אף אחד לא יושב עליהם. ריק. הוא קופא במקומו, עדיין אוחז בכוס היין הריקה גם היא, לא מבין מה קורה. לא עושים הצגה אם אין קהל.

יד מונחת לפתע על כתפו. הוא מסתובב בבהלה. זאת הקוקסינילית מלמטה, וטון דיבורה חמור ותקיף. מחכים רק לך. אבל אין שם אף אחד, הוא מתפתל מתחת ליד הכבדה, וקולה, גם אם לא מגעה, מתרכך. היא קרובה כל כך אליו עד שהוא רואה את זיפי הזקן מתחת למעטה האיפור. אתה פה, לא? והקהל? אין קהל, הוא אומר, והקול שלו נשמע לו מוזר, לחוץ, לא שלו. היא לא עונה, רק מסמנת שאין ברירה. היא אפילו מחייכת אליו, ותוך כדי זה חוזרת לגלם את הדמות הנשית והענוגה, מנופפת לו לשלום ביד זקורת אצבעות כשהיא נעלמת מאחורי הוילון. תהנה, חמוד.

האור באולם כבה ברגע בו הוא מתיישב. יכול להיות שבכל זאת יש עוד אנשים, והוא פשוט לא ראה אותם. יכול להיות שהם יושבים מאחורה.

לא נוחים, הכיסאות האלה. והרעש, פתאום הוא מבחין בו. הרמקולים הגדולים שתלויים בשרשראות מתכת ישר מעליו משמיעים את אותו קצב תופים אלקטרוניים אטום ומתגבר, מונוטוני ועוכר שלוה. למרות הכל, הוא מאלץ את עצמו לראות.

*

אור קלוש מאיר את הבמה הנמוכה, העשויה מפודיומים נטולי הדר. במרכז הבמה יש עיגול גדול המוגבה מעט יותר, שעליו בנוי מבנה בעל שלושה קירות בצורת שלושת רבעי הטרפז. זה נראה כצדו החיצוני של בית, או אולי בעצם חדר. הקירות אפורים ומתקלפים. דלת סגורה, צבועה לבן מלוכלך, פונה אל החזית. חלון מסורג שתריסו כמעט מוגפים קבוע בדופן הצדדית, זו הפונה לכיוון הכניסה לאולם.

בשאר הבמה יש מבנה מתכת זוויתי, צינורות ומוטות שחוברו באופן רעוע, אקראי למדי למראה. פנסים מחוברים לגלגלות וחבלים תלויים מהמבנה הזה, כבויים עכשיו.

זהו, חושך מוחלט יורד, והכחוחים הבלתי נמנעים של הקהל שאולי נמצא שם ואולי לא נבלעים בתופים המתחזקים עוד, במקצב המעגלי, שלא הולך לשום מקום, ובכל זאת מתפתח. כנראה שההצגה מתחילה.

מערכה ראשונה

תמונה ראשונה

המוזיקה עדיין נשמעת, נחלשת כשמתחילים להישמע קולות הדיבור, אם כי עדיין מתאימה שם, משתלבת.

האור עולה, נורה בודדת המשתלשלת מצינורות המתכת. הדלת עודה מוגפת. עכשיו ברור שזהו חדר מדרגות בכניסה לדירה. אין תנועה על הבמה, רק קולות נשמעים.

אימא: תצא כבר, תצא. זה כל כך לא הגיוני כל זה.
עובד מסור: זה מחברת החשמל. יש כאן כמה חשבונות שלא שולמו. יש מישהו בבית?

בעל הבית: אדוני הצעיר, אין לי הרבה בקשות, רק שכר דירה ולצאת.

אימא: אם יש משהו שאני יכולה לעשות אתה תגיד לי, נכון?

בעל הבית: זה כבר עובר כל גבול. אני יודע שאתה בבית!

אימא: למה אתה לא מדבר איתי?! למה אתה לא יוצא החוצה?!

בעל הבית: משוגע! פרזיט!

עובד מסור: אני מצטער, אבל אני חייב לנתק לך את החשמל.

עורך דין: על פי החוזה אנחנו רשאים לפעול בכל רגע, אתה מבין?

אימא: חמודי? אתה שומע אותי? אתה עוד שם? תצא. בבקשה.

אור יורד.

והמוזיקה מתגברת.

תמונה שנייה

אור עולה בעת שהשחקנים, גבר ואישה צעירים, נכנסים אל הבמה. הם דווקא נאים, מציין לעצמו המבקר, הם יכלו להיות בטלוויזיה. אבל עכשיו יש להם עבודה לעשות, והם אוחזים כל אחד בצד אחר של המבנה בעל שלושת הקירות.

אותו עיגול מוגבה במרכז הבמה הוא במה מסתובבת, מסתבר, והיא כנראה כבדה מאוד, מאחר וניכר ששניהם מתאמצים מאוד בכדי לסובב אותה. איכשהו, בכוחות משותפים, זה מצליח. צידו הפנימי של חדר מתגלה. פנס התלוי בחבלים ממוטות המתכת שמקיפים את הבמה הוא שמש החודרת דרך חרכי התריסים בחלון, ואל אלומתה נכנס אור, מתנשף עדיין ממאמץ סיבוב הבמה. הוא נעמד, מרכין ראש, מתכנס בעצמו. בצד הבמה, מרי מתכוננת, נעלמת מעיני המבקר כשהיא פוסעת, ענוגה, אל מאחורי המבנה. כן, היא נאה מאוד, יפה אפילו. יש לה אומנם בטן קטנה ובולטת, אבל חוץ מזה היא ממש מתאימה לטלוויזיה. גם אם יקטול את ההצגה זה מה שיכתוב עליה. הוא מזכיר לעצמו לברר את שמה אחרי סוף ההצגה. צריך למצוא מישהו לשאול. באותו קומוניקט לאקוני שנשלח למערכת לא היו כתובים שמות השחקנים, לא היו כתובים שמות בכלל, אפילו לא של מעצב התפאורה, רק זה של הכותב, אורי יואלי. המבקר אף פעם לא שמע עליו. איזה חוסר מקצועיות יש בשוליים.

אור עדיין לא זז. שאריות מוזיקה נשמעות, תופים בודדים ההולמים במרווחים הולכים וגדלים. זמן מה חולף כך.

נקישות מהוססות בדלת, אבל אור לא מגיב.

ושוב נקישות.

מרי: אתה שם?

אור נע, כאילו קולה היכה אותו בזרם חשמלי. טלטלה קצרה עוברת בגופו, רעד.

המוזיקה נפסקת באחת. שקט פתאום. קולה של מרי מהוסס, קטוע. הוא מצטמרר לקצבו.

מרי: אמרו לי שאתה שם, שאתה שומע אבל לא עונה,

שאני צריכה להמשיך לנסות, לא להתייאש.

אתה שם?

המבקר עד לכך שאור שם, רועד עדיין מרוב התרגשות, מותח צוואר בכדי להקשיב יותר טוב, שהוא שומע אותה.

מרי: אתה שומע אותי?

זה נורא עצוב, כל זה.

יש שתיקה קצרה. אור מתקרב אל הדלת, על קצות אצבעותיו, שקט מאוד, נזהר שלא תשמע אותו. כשהיא מדברת שוב היא כועסת, חסרת סבלנות.

מרי: תפתח לי!

אור ליד הדלת, מניח עליה את אוזנו. אצבעותיו מלטפות את העץ. עכשיו קולה של מרי עייף ומאוכזב.

מרי: אז אני מכניסה משהו מתחת לדלת.

אני חושבת שאני אלך.

ואז, מאוד בפשטות, בלי שום השתהות, ללא כל משא ומתן, אור רוכן, מסובב איזה מפתח, והופ, הדלת כבר פתוחה, ומרי כפופה לפניו. היא אוחזת במעטפה שהתכוונה להחליק אל מתחת לדלת.

הם קפואים, זה מול זה.

מרי מזדקפת, סוקרת אותו. עיניו מלטפות אותה, מטפסות מכפות הרגליים ועד לראש. המבט שלהם נפגש. כמה שהיא התגעגעה אליו, כמה שהוא התגעגע אליה. אבל הם עצורים. משהו, טינה בוערת או אולי כבוד עצמי מוגזם, מונע מהם לסגור את המרחק, להתחבק, לחייך, להיות מאושרים.

מרי: אני לא אשאר הרבה.

אור: תישארי כמה שאת רוצה.

היא מסתכלת אליו עוד רגע, מנסה ללכוד את מבטו, לבדוק. אבל הוא משפיל את עיניו, זז הצידה באבירות גמלונית, מפנה לה את הדרך. מרי נזהרת לא להתקרב אליו יותר מדי כשהיא נכנסת פנימה. מרווח הבטחון הזה נשמר רק בקושי. חוסר המגע מכאיב לשניהם. אחרי שהיא עוברת על פניו אור סוגר את הדלת, נועל אותה, משתהה שם קצת, מעט כפוף. לא קל, להתאפק.

מרי: עברתי בסביבה, אז חשבתי לקפוץ לבקר.

אור: תמיד היית שקרנית גרועה.

היא מתעלמת ממה שאמר, לא נגררת אחרי צחצוח החרבות שלו. מרי סוקרת שוב את אור, ואז פונה אל הבית. מבטו של המבקר נודד איתה. בצד הקדמי של הבמה המסתובבת, קרוב אל הקהל, קרוב אל המבקר, יש אסלה, לבנה ופשוטה, שהמושב שלה מורד ומיכל הדחה מוגבה מחובר אליה. מאחור יש ספה, פינת מטבח, ארונות, מדפים עמוסי ספרים וניירות. די ריאליסטי, מציין המבקר לעצמו, חוץ מתפישת החלל המיושנת של המנגנון החשוף, אמצעי ליצירת ניכור. אבל מה, משעמם. חדרים כאלה הוא יכול לראות אצל חברים שלו, לא צריך ללכת לראות הצגה בשביל זה. הוא רק מקווה שאף אחד לא ישתמש באסלה, שהיא לא תתפקד כאותו אקדח המונח על השולחן, ויורה במערכה השלישית. אור מתקרב אל מרי, משחק בלהיות מארח, בלהיות נינוח. אבל זה רק משחק. הקול שלו רועד.

אור: את רוצה לשתות משהו?

מרי: אפשר. מה יש לך?

התיק שלה מיטלטל לצידה. היא הכניסה את המעטפה פנימה. כן, היא מתוקה מאוד, מזכירה למבקר קצת את העורכת שלו. משחקת אותה ילדותית ובעצם מחזיקה אותך בביצים. מצד שני, זה ככה עם הרבה נשים, לאחרונה.

אור: אין הרבה אפשרויות. קפה שחור זה בסדר?

מרי: אין נס?

אור: נשאר לי קצת, אבל אין חלב, רק אבקה.

מרי: לא נורא.

אור: לא נורא כן או לא נורא לא?

מרי: לא נורא כן.

אור: עדיין שותה עם שלוש סוכר?

היא מהנהנת, וקולו של אור ציני, אבל אוהב.

אור: זה ממתק, לא קפה.

זאת בדיחה פרטית שלהם. היא מושכת בכתפיה ומחייכת אליו, והוא, מרוצה מכך שזכרה, צועד אל פינת המטבח, מוזג מים מהברז לפינג'אן, אותו הוא מניח על כירת גז שמונחת על השיש. הוא מדליק את האש במצית. מרי פונה אליו.

מרי: יש לך גם מים וגם גז. אמרו לי שניתקו לך את הכל.

קולו של אור חד ותוקפני. מסכת המארח הנינוח שלו כמעט נשברת.

אור: מי אמר לך?

היא נרתעת קצת, אבל אור מתעשת, מבין שהוא מפחיד אותה, ופונה אל הכיור, דולה משם כוס מתכת מלוכלכת. לא אמין, חושב המבקר, מי מחזיק היום כוסות מתכת. אור שוטף את הכוס בהקפדה יתרה, מדבר כשגבו אליה.

אור: הבלון של הגז פה בפנים.

הם ניסו לנתק לי את המים, אז פרצתי את זה.

ירדתי בלילה עם פטיש ושברתי את המנעול.

הם לא יכולים להפסיק את המים.

זה לא זכותם בכלל.

מים זה יסודי, בסיסי, כמו אוויר, זה של כולם.

הם לא יכולים לעשות מה שהם רוצים.

מרי: בטח שהם יכולים.

מים זה משהו שעולה כסף ואתה לא שילמת חשבונות.

אתה מדבר כמו משוגע.

היא מזלזלת, ובצדק. הוא מחייך פתאום.

אור: צחקתי.

מרי: בטח.

אור: באמת.

הוא אפילו צוחק בכוח, להדגיש את זה, אבל נקטע לו. להבת הגז וקול המים הזורמים רוחשים ברקע דבריהם.

מתי כבר יתחיל, חושב המבקר, עברו כבר חמש דקות מאז תחילת ההצגה ועדיין לא קרה כלום. זה עדיין משחק מקדים, והוא עדיין לא יודע איפה, אם בכלל, נמצאת פה הדרמה.

מרי: אז על מה נדבר?

אור: לא יודע. נתחיל פשוט.

מה שלומך?

מרי: בסדר. טוב.

אור: הרבה זמן.

מרי: כן, חצי שנה כמעט.

אור: חמישה חודשים, כמעט.

מרי: ומה שלומך?

אור: מצויין. את רואה, אצלי הדברים כמעט לא השתנו.

הם עדיין עומדים שם, רעועים למראה, ליד הכיריים והכיור. אור ממשיך לשטוף כלים, בגבו אליה, כאילו שכח שמטרת כל העניין הייתה כוס אחת, לקפה, בשבילה.

מרי: מצטערת שלא באתי לבקר אותך קודם. רציתי.

כעסתי עליך מדי.

אור: ועכשיו? עבר לך?

מרי: לא. אבל נרגע.

אור: אני לא רציתי לראות אותך קודם.

מרי: ועכשיו?

אור: לא יודע. עכשיו את פה.

הוא סוגר את המים, פונה אליה, ויש אפילו חיוך, ושתי כוסות נקיות בשתי ידיו של אור.

מרי: אני יכולה ללכת.

אור: את לא תלכי.

מרי: איך אתה יודע?

אור: כי אני מכין לך קפה, מתוק כמו שאת אוהבת.

מרי: אז אני אשתה אותו ואלך.

אור מהנהן, מניח את הכוסות על השיש, מוציא צנצנות מהארון, שוב בגבו אליה.

אור: אני מפחיד אותך?

מרי: קצת.

אור: אל תפחדי ממני.

את מכירה אותי...

היא מגחכת, קוטעת אותו.

מרי: חשבתי שאני מכירה אותך. אני כבר לא בטוחה.

אבל הוא מחליט בשבילה.

אור: את מכירה אותי.

מרי: כן.

המים רתחו, והוא מכבה את להבת הגזיה, שופך את המים הרותחים אל הכוסות הממתינות, מערבב טוב, למרות ידיו הרועדות, קשה להיות החלטי, והנה, הקפה כבר מוכן. המבקר מריח אותו.

אור: זה עדיין אותו אני. אל תפחדי ממני. טוב?

מרי: אני אנסה.

אור: כלום לא השתנה, כלום.

הוא מגיש לה את הכוס שלה.

מרי: מזה אני מפחדת.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

בחושך אפשר לראות רק צלליות, מתקרבות קצת. יד מהססת, משתוקקת, נשלחת ללטף לחי. חריקות מתכת מצטרפות אל הקצב הבסיסי שהולם דרך הרמקולים. אומנם לא קרה עדיין שום דבר אבל לפחות יש ביניהם תשוקה. גם זה משהו, זה הרבה, חושב המבקר, חבל רק שזה קורה בחושך. כמה עדין נראה המגע ביניהם, כמה ענוג, אבל הוא לא נמשך הרבה זמן כי האור מתחיל לעלות, ואור ומרי צריכים להתנתק ולמהר אל העמדה הקפואה הבאה.

תמונה שלישית

אור עולה.

אור ומרי משני צדי החדר, אוחזים בכוסותיהם. השמש, כלומר הפנס שמשחק את תפקיד השמש, ירד קצת, והצללים מתמתחים יותר. כנראה שזה היה פשר החריקות שנשמעו בזמן המעבר בין התמונות, כנראה שהפנס מחובר למנופים שמורידים את גובהו. מחוכם, חושב המבקר, איך מעבר הזמן מתבטא במנגנון החשוף. הוא היה יכול להמשיך ולחשוב על זה, אבל היא מתחילה לדבר.

מרי: זה די גרוע, קפה עם אבקת חלב.

אור: לא השתמשתי בזה עד עכשיו. עקרונית אני נגד.

מרי: העקרונות שלך לא משהו.

אור: סתם, אימא שלי השאירה, ולא רציתי לזרוק.

מרי: אימא שלך?

אור אגבי מאוד, אגבי מדי.

אור: אימא שלי.

היא עושה את זה, משאירה לי דברים ליד הדלת.

מרי: אני לא מבינה אותך.

אור: את מה את לא מבינה?

מרי: את כל זה.

אור: מה יש להבין?

מרי מושכת בכתפיה. אור מתקרב אליה.

אור: יש לך סיגריה?

מרי: נגמרו לך?

אור: הפסקתי. אימא שלי לא משאירה לי סיגריות.

מרי: לפחות דבר אחד טוב יצא לך מכל זה.

אתה באמת עישנת יותר מדי.

אור: שאלתי אם יש לך סיגריה.

מרי מנסה לא להראות שנפגעה, מחטטת בתיק שלה, שולפת קופסה, מושיטה אותה אליו ביד פשוטה, נמנעת מלהתקרב.

מרי: קח. אני אשאיר לך את החבילה כשאני אלך.

אבל הוא מתרכז פתאום, ומשאיר אותה ככה, פשוט יד, לא לוקח את החפיסה אלא חופר

בתוכה להוציא סיגריה בודדת, עיניו תלויות רגע בה.

אור: לא צריך.

מרי: זה בסדר, אני בכל מקרה כבר כמעט לא מעשנת עכשיו.

אור: אמרתי שלא צריך. הפסקתי.

מה את עושה פה?

מרי: שום דבר. מבקרת אותך.

אור: נחמד מצדך. יש לך מזל שהייתי בבית.

מרי: די כבר לנסות להיות מצחיק.

הוא מלאכותי, מהנהן, מחייך, מזדקף, מצית את הסיגריה, שואף עמוקות, משחרר סילון עשן אל עבר התקרה.

אור: סיגריה ראשונה אחרי ארבעה וחצי חודשים.

מרי: ואיך?

אור: כיף.

היא בוהה בו, מרוכז בעצמו, ראשו מורם, שואף ונושף, לא רואה אותה בכלל, ופתאום נמאס לה. נגמרה לה הסבלנות אליו.

מרי: די!

הוא פותח את עיניו, לא מבין.

אור: אל תצעקי עלי. זה לא מגיע לי.

מרי: עוד נדבר על מה מגיע לך ומה לא.

אור: את מבטיחה?

מרי: אני לא מבטיחה כלום. לא לך.

אור מתקפל לרגע מול הכעס המופנה אליו. מאיפה זה בא פתאום? הוא בטח עשה לה משהו רע אם היא כועסת עליו ככה, חושב המבקר. נשים הן נקמניות, מסרבות לשכוח. עדיף להתעלם, כשזה קורה להן, לשחק אטימות וחוסר הבנה.

ואז אור פעלתן פתאום, כמו נזכר במשהו, נוטש את כוס הקפה מאחור, שועט אל החדר, הסיגריה בפיו, מזיז בגדים, דוחף ניירות ברגלו אל מתחת לספה.

אור: את יודעת, זאת הפעם הראשונה שמישהו נכנס לכאן מאז...

היא מקלה עליו, לוגמת ארוכות מהקפה שלה, נינוחה במתכוון. הסערה חלפה. הוא שוב רואה אותה.

מרי: תיארתי לעצמי.

האמת שלא חשבתי שתכניס אותי.

בדיוק התכוונתי להשאיר לך משהו וללכת.

אור מגחך, עצבני.

אור: סיגריות?

מרי: לא. גם.

סתם משהו. מכתב.

הוא עוצר, בלי שסידר בעצם כלום, רק הזיז, מתקרב אליה. אבל היא כאילו לא מתרגשת, לוגמת מהקפה, שולפת גם לה סיגריה. אור ממחר להושיט לה אש. זה נעים לה. אצבעותיהם נוגעות כשהיא מסוככת על הלהבה.

אור: את רוצה שאני אקרא אותן?

מרי: אתה יכול.

אור: עכשיו?

מרי: אתה יכול.

אור: עדיף שלא?

מרי: איך שאתה רוצה.

הוא סוקר אותה, אוחזת את כוס הקפה קרוב אליה, נושמת את האדים, נגעלת מהסיגריה. היא לא רוצה שיקרא את המכתב, היא רוצה שימשיך לדבר איתה.

אור: את פה, לא? זה יותר טוב ממכתב.

את יכולה פשוט להגיד לי את מה שכתבת.

מרי: כן. אני יכולה.

אבל היא לא רוצה, מחייכת אליו בעצבנות, מניחה את הכוס, מפשפשת בתיק, שולפת את המעטפה.

מרי: תן לי את האש.

הוא מציית, אוטומטית, לציווי שלה, למרות שלא ברור למה היא צריכה את המצית, כי הרי הסיגריה שלה כבר דולקת. היא מהססת רגע, אך כשהיא מחליטה היא יעילה מאוד. מתוך המעטפה היא מוציאה דף נייר, אותה היא מחזירה לשקית ואותו מדליקה במהירות, וזורקת לכיור.

אור לא מבוהל, אבל מודאג.

אור: יש פה בלון גז, תיזהרי עם האש.

הוא מזיז אותה הצידה, נחפז אל הכיור, מפעיל את הברז, וסילון המים מכבה את הלהבה. זה באמת קצת מסוכן, חושב המבקר. עשן עולה. אור מתנהג כג'נטלמן, מקפיד שלא להציץ מה בדיוק ניסתה מרי לשרוף שם, זז ומפנה לה מקום.

אור: תזרקי את זה בשירותים.

היא מהנהנת, מתקרבת אליו, דולה את השארית החרוכה והמידלדלת מתוך הכיור, הולכת אל האסלה.

אור: שילך לים, או לאגני החמצון בראשון, מה שבא קודם.

קצת מפתיע אותה, המשפט הזה שלו, מסוגן מדי, והיא שולחת אליו מבט מאחורי כתפה. כשהיא מסובבת את ראשה חזרה נדמה למבקר שמבטיהם נפגשים. היא קרובה אליו מאוד עכשיו, רק כמה מטרים. הוא משפיל את עיניו, שומע את קול הורדת המים.

האסלה פתוחה בצידה האחורי והמים שנפלטים ממנה זורמים לכיוון האולם, לכיוון המבקר. זו רק התמונה השלישית, הוא חושב, וכבר נחשף הטריק, זז בחוסר נוחות במקומו. השלולית מתקרבת אליו אבל חשוך מדי בכדי לראות איפה בדיוק עובר קו הגבול שלה. עדיין רחוק ממנו, הוא מקווה. מרי נשאר שם, בראש מושפל, כאילו ניצלה מעונש, מחטטת שוב בתיק, ושוב מוצאת את המעטפה, מציצה בדף נייר ששלפה ממנה, מחייכת לעצמה. אור ומרי משחקים כאילו יש קירות המקיפים את השירותים, והוא לא רואה אותה. המשחקים האלה אף פעם לא עובדים.

אור: חבל שאני לא יכול לשים מוזיקה. ניתקו לי את החשמל.

מרי: אני יודעת.

אור: אני יודע שאת יודעת.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

היא מכניסה שוב לתיק את מה שהוציאה, זורקת לאסלה את הסיגריה, שכמעט ולא עושנה. אור מתקרב אליה, חופשי ממגבלות הקירות המדומיינים עכשיו, בזמן שבין התמונות, מניח יד על כתפה, מציע לה שכטה משלו. היא נענית, נותנת לו לקרב את הסיגריה אל שפתייה, נשענת אל גופו. המבקר, במקומו, נושם את העשן, נזכר שהסיגריות שלו נגמרו, ופתאום נורא בא לו אחת. חריקות המתכת שוב נשמעות. זה אותו הפנס, השמש. החבלים מורידים אותו במעט. מקצב התופים נשבר. אור ומרי נעים לקיצבו אל הספה, קורסים עליה, ממשיכים לחלוק את הסיגריה. עוד מעט מתחילים שוב.

תמונה רביעית

האור עולה, המוזיקה נפסקת.

מרי ואור שרועים על הספה, שומרים ביניהם על מרחק בטוח. הסיגריה, כבר כמעט בסוף שלה, עוברת ביניהם, ידיהם מגשרות על הפער. רגעי המפגש בין הידיים, המגע החטוף, האקראי לכאורה, הם אינטימיים. יש בהם תשוקה עצורה. בינתיים הם משחקים נינוחות.

מרי: לא חשבתי שככה זה יהיה.

אור: מה חשבת שיקרה?

מרי: לא יודעת. לא חשבתי שאני אוכל לשתוק איתך.

חשבתי שאני אכעס עליך נורא.

אור מזדקף במקומו, מביט בבדל שעושה עד תום, קם וזורק אותו אל הכיור, פונה אליה משם.

אור: גם אני לא חשבתי שככה זה יהיה.

מרי: כשנעלמת?

אור: לא, עכשיו. כשאת פה פתאום.

חשבתי שיכאב לי נורא לראות אותך,

שאני לא אדע מה לומר, שאני אתעלף.

אבל לא. הכל בסדר.

סתם קצת קשה לי לנשום.

היא מנסה להשתתף בבדיחה שלו.

מרי: זה לא אני, זאת הסיגריה.

ואז היא מתרצנת.

מרי: אתה מגזים. מה אתה חושב?

ככה זה, עבר זמן. דברים דוהים.

אור: חמישה חודשים, כמעט.

שקט ביניהם, החלפת מבטים. המבוכה חשופה פתאום. המבקר מרגיש שיעול מצטבר בגרונו. מחשבותיו נודדות. העורכת שלו, שום דבר לא יקרה ביניהם. הקשר הזה התחיל לא טוב. היא אף פעם לא תקבל אותו כמאהב.

מרי: זה עבר מהר.

אור: לא בשבילי.

מרי: טוב, כי אתה נתקעת פה, ברחת מכל העולם,

במין משחק כזה של ילדים מפגרים...

היא יורקת את המילים, דרקון זועם, והוא קוטע אותה, דינוזאור, עקשן.

אור: לא נתקעתי, התנתקתי.

מרי: מה זה משנה!?

אור: זה כל מה שמשנה.

עבדתי על עצמי, בגלל זה כבר לא כואב לי.

לא בגלל ששכחתי, לא בגלל הזמן שעבר,

לא בגלל שנתקעתי...

מבטה של מרי ניתק ממנו תוך כדי שהוא מדבר. היא ממלמלת.

מרי: אתה משקר.

אור: מה אמרת?

מרי: כלום.

אור: שמעתי אותך.

מרי: אם שמעת אז למה אתה שואל?

הוא נכנס לזה, קצת מאיים, אפילו, לא נותן לה להוריד את הקצב.

אור: כי אם יש לך משהו להגיד אז תגידי אותו לי, לי, לא לעצמך.

מרי: מי שמדבר, אדון בורח, פחדן.

אמרתי שאתה משקר, בסדר?

לא כואב לך, מה?

אתה ממש מפתיע אותי.

אור: אני מפתיע אותך.

מרי: בטח. ילד קטן שבורח מהעולם, שאימא שלו משאירה לו אבקת חלב.

אור: לא בורח, מתנתק.

מרי: טוב, נכון, מה שאתה רוצה.

היא מושכת בכתפיה, מפנה ממנו את מבטה, מראה לו כמה לא משנה לה מה הוא אומר,

כמה היא יודעת את האמת. כלבה קלאסית, אישה סקסית מאוד.

אור: אל תברחי ממני ככה!

מרי: זאת לא אני שברחתי, זה אתה, זוכר?

היינו אמורים לעבור לגור ביחד.

אתה אמרת כן. חיפשנו דירה.

ופתאום נעלמת לי, בלי להסביר, בלי כלום,
ואני גיליתי לבד שסגרת את עצמך בבית,
שאתה לא עובד, לא עונה לטלפונים,
שאתה לא יוצא, שאתה לא מוכן לפתוח את הדלת
או לדבר עם אף אחד.

זאת בריחה, אתה מבין? לא התנתקות.

הוא מתקרב אליה, נואש, בראש מושפל.

אור: את לא מבינה?

לא הייתה לי ברירה.

הייתי חייב להתנתק,

הייתי חייב לוותר...

מרי: על מה?

אור: עלייך. גם עלייך.

והאור יורד. והמוזיקה מתחילה.

על גבול החושך אור ממשיך להתקרב אל הספה, אל מרי. הוא ממש צריך אותה עכשיו,
שתאסוף אותו אליה, שתחבק אותו ותגיד לו שהכל בסדר, אבל היא קמה, מתרחקת ממנו, עד
שאינן לו ברירה אלא להרים את ראשו, להביט בה. הם חגים זה סביב זה, במה שהופך פתאום
להיות מחול חיזור. הם צלליות חתוליות, מעריכות את הסיכון, את הסיכוי. הפנס מתנדנד
וחורק כשהוא יורד עוד. המוזיקה נחלשת.

תמונה חמישית

האור עולה.

אור ומרי קפאו בשתי פינות החדר. האסלה ביניהם. השמש יורדת. עוד צללים. המוזיקה גוועת. הפיתוי המוחמץ הפך לדו קרב מריר.

מרי: אתה יודע שאין לך שום תירוץ לערב אותי בזה.

אור: זה לא בגללך. את לא מעורבת.

מרי: באמת? אתה גם שומע את מה שאתה מדבר?

אור: כל הזמן.

רק את מה שאני מדבר.

שקט רגע, ואז הוא יורה ראשון, והיא מתחמקת.

אור: מה את רוצה? הסבר? בקשת סליחה?

מרי: מה אני רוצה ממך? כלום.

אור: אז למה באת לכאן?

מרי: לבקר אותך, להביא לך מכתב, לראות אם אתה בסדר.

אור: וזהו?

החלפת מחסניות, זמן הפוגה. אין נפגעים, עדיין.

מרי: היינו חברים טובים, לא רק הזדדינו.

רציתי לראות מה שלומך, אני באה לבקר, זהו.

אור: כן. היינו. זה נגמר.

מרי: תפסיק עם זה!

סיבוב שני, בתפקידים הפוכים. המבקר מתחיל לזהות את הדפוס המעגלי, את ריקוד החיזור המילולי שלהם.

אור: עם מה?

מרי: עם המסכנות הזאת, עם פולחן הסבל.

אתה בחרת לעזוב אותי...

אור: להתנתק.

מרי: לברוח, להיעלם, מה שאתה רוצה, איך שאתה רוצה לקרוא לזה.

זרקת אותי, עזבת אותי, אני נפגעת, לא אתה. אתה בחרת.

אור: זה לא בגללך.

מרי: מה?

אור: זה לא רק בגללך.

מרי: יותר טוב.

אור: אל תחלקי לי ציונים.

מרי: אל תתנשא עלי.

אור: למה לא? אני יכול לעשות מה שאני רוצה.

אני לא חייב לך כלום. את בחרת לבוא לכאן,

ואני כבר התנתקתי ממך, ויתרתי, ויתרתי עלייך.

מרי: זרקת. ברכת.

אור: ויתרתי.

מרי: אם אתה אומר.

היא מושכת בכתפיה, מסתובבת אל החלון. הנינוחות שלה מעצבנת אותו.

אור: עכשיו תפסיקי את!

מרי: מה?

אור: לזלזל בי. להטיל בי ספק.

אני מתכוון למה שאני אומר,

את לא רואה?

אחרי הצעקה בא שקט, ואז קולה שלה, חד ודוקר.

מרי: אני רוצה ללכת.

אבל היא לא זזה. למה היא לא הולכת? כנראה שהיא רוצה להישאר. קרח עובר ביניהם.

אור: אנחנו צריכים לדבר.

את לא הולכת לשום מקום.

מרי: זה מה שאתה חושב.

אור: זה מה שאני יודע.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

הם נשארים קפואים כך גם כשהחושך יורד. המוזיקה משתנה. קצב חדש נכנס פנימה. הוא הולם חזק, נמוך, איטי ומתוח. המבקר מרגיש אותו בבטן. ובדיוק כשאי אפשר יותר הקצב מתפרק לרבעים, וקצת אחר כך לשש עשרות, ואור ומרי ניתקים ממקומותיהם ויורדים מהמשטח העגול המוגבה, אוחזים בשני צדי המבנה, דוחפים בכוח. המבנה נענה, בקושי, בחריקות, במים נוספים שנוזלים מהאסלה. שוב מתגלה צדו החיצוני של החדר, הדלת המוגפת. הקצב מתאחד שוב לבסיס הראשוני.

רק עכשיו המבקר שם לב שהוא עדיין מחזיק בכוס היין הריקה, ביד מושטת לפניו, כמו שאוחזים בסיגריה לפני שמציתים אותה. זה מביך אותו קצת, והוא מביט מסביבו מתוך אינסטינקט, לבדוק אם מישהו ראה. חשוק, וכל מה שהוא רואה הן שורות הכיסאות הלבנים. יכול להיות שהוא באמת לבד? שכל ההצגה הזאת מתקיימת רק לכבודו? אימה אוחזת בו לרגע, רצון משתק לקום וללכת, ורק אחרי שאותה התכווצות ראשונית משתחררת עולה תהייה נוספת. מה יכתוב על זה? הוא לא יכול שלא לכתוב על זה, אין קהל, זה יוצא דופן מדי, זה.

די. להירגע. לנסח בבהירות. אינפורמציה, בלי פרשנות.

זה הצגה, זה, אבל כנראה שאין קהל. זאת אומרת, הוא הקהל.

מעניין אם הייתה נשארתי הצגה אם היה הולך, אבל זו כבר ספקולציה, פילוסופיה, לא עובדות, לחזור לתלם, להתרכז. זו הצגה, יש לה סיפור.

שתי דמויות, גבר ואישה. כנראה שהיו זוג פעם, ונפרדו לפני כמה חודשים. כנראה שהגבר לקח את זה קשה, וסגר את עצמו בבית. עכשיו הבחורה, הבחורה היפה, מי עוזב בחורה יפה כזאת, באה לבקר אותו, ומה שיקרה זה ששניהם יעלו ביחד זכרונות, יבינו משהו על עצמם, ובסוף הוא יצא החוצה, והכל יהיה בסדר. אולי הם יתחתנו. זהו. סיפור פשוט, הצגה פשוטה, שרק הניסיון להיות בשוליים מייחד אותה, ולא לטובה. הוא מרוצה מהמשפט הזה, אבל העורכת בטח תחשוב שהוא מתחכם מדי. די, לא לחשוב עליה.

עכשיו, כשהכל מסודר, הוא נאנח לרווחה, מניח את כוס היין הריקה על הרצפה, למרגלותיו. הוא מבחין בשלולית המים, לא רחוק ממנו. מזל שכבר רוקנו את האסלה.

האור מתחיל לעלות.

מערכה שנייה

תמונה ראשונה

אור עולה.

רק קולות נשמעים, נקישות זועמות, בקצב של המוזיקה.

בעל הבית: אדוני היקר! אני יודע שאתה שם. פחדן!

לא עומד מאחורי ההתחייבויות של עצמו.

אז אני פה כדי להגיד לך שככה זה לא ילך.

עד חורמה אני ארדוף אותך, עד חורמה.

הפסקה לנשימה, ועוד דפיקות, מבולבלות בקצבן הפעם.

בעל הבית: ודווקא ממשפחה טובה.

אימא שלך באה אלי למשרד.

אישה טובה, מסכנה שיש לה ילד כזה.

הציעה לשלם את כל מה שאתה חייב.

אמרתי לה את מה שאני אומר לך,

ותשמע אותי טוב, אתה שומע?

זה לא הכסף, זה הפרינציפ.

אתה תצא משם. ככה זה לא ילך.

אי אפשר ככה, לגור אצלי ולא לשלם.

אם אתה חי, אז אתה משלם.

המים שחיברת? חשבת שאני לא אשים לב?

זהו. מנותק. עכשיו סגרתי, עם פלומבה.

נראה אותך עכשיו. גיבור גדול,

שגם יתחיל להסריח אצלך,

שהכל יהיה אצלך בריח של חרא.

אתה שומע אותי, חרא.

קול צעדים כבדים נשמע מאחור. מישהו שם התעצבן.

אור: אתה חרא!

בעל הבית: אתה עוד תצא, בטוב או ברע.

והאור יורד, וקצב המוזיקה מתגבר.

צלליתו של אור נראית יוצאת אל מחוץ למבנה. הוא נסער. מרי עוקבת אחריו, מנסה להרגיע אותו, נוגעת בכתפו, ואז מוותרת, הולכת לצד שלה. הוא דוחף חזק, שומעים אותו מתנשף, והבמה מסתובבת, נעצרת בקול חריקה. המוזיקה נחלשת. הם תופסים את מקומותיהם.

תמונה שנייה

אור עולה. השמש ירדה עוד, וצל תריסי החלון מוקרן על הקיר. מרי יושבת, אור צועד הלוך ושוב.

מרי: אתה מעצבן לי את העיניים ככה.

תירגע, הוא הלך.

אור עוצר, ומייד מתחיל ללכת שוב.

אור: כן.

הוא בא כמעט כל יום, את יודעת?

הוא המבקר הקבוע שלי. זה הבידור שלו.

מרי: ותמיד אתה צועק עליו בסוף?

אור: לרוב.

הוא מגחך.

אור: מה אני אעשה, זאת הדרך היחידה, אחרת הוא לא הולך.

מרי: ככה זה אנשים, רק אם מקללים אותם הם מרוצים.

הם צריכים שיתייחסו אליהם כדי לדעת שהם קיימים.

היא מנסה להיות נחמדה אליו, להרגיע אותו. הוא הרי אמר שהם צריכים לדבר, בזה נגמרה המערכה הקודמת, אבל הוא לא מבין, חושב שהיא מבקרת אותו. או אולי הוא רק מנסה לשנות נושא, להתעמת איתה במקום עם עצמו.

אור: לא כולם.

מרי: בטח.

אור: לא כולם!

הוא הפסיק ללכת סוף סוף, נעמד מעליה.

מרי: הבנתי אותך.

זה ההסבר שאתה נותן לעצמך,

הסיבה שבגללה נעלת את עצמך כאן.

מה שאתה מנסה להגיד זה שהגשמת

את הפנטזיה הילדותית הזאת שלך,

להיות עצמאי לגמרי, לא לקבל שום דבר מבחוץ.

אתה לא צריך יותר פידבק, לא צריך תגובה, לא צריך אנשים...

אור: לא צריך כלום.

מרי: אני לא קונה את זה. בטח שאתה צריך. כולם צריכים.

זה לא אומר שטוב לנו עם זה, עם זה שצריך, אבל ככה זה.

היא נפלה למלכודת שלו, חושב המבקר, היא נותנת לו להתחמק, ובקלות, לאמירות הכלליות האלו. שום דבר אמיתי, שום דבר עליו ועליה, שום הסבר, שום תירוץ.

אור: לא צריך כלום. ויתרתי על זה.

מרי: לא ויתרת באמת.

אור: איך את יודעת?

מרי: לא ויתרת עלי.

אז יכול להיות שהיא בכל זאת יותר מתוחכמת ממה שחשב. אור נתפס לא מוכן. הוא עוצר במקומו, ידיו תלויות בצידי גופו. הייתה מתאימה לו עכשיו סיגריה, חושב המבקר.

אור: את טועה.

את חושבת שסגרתי את הדלת בגללך,

שברחתי ממך.

את חושבת שכל השאר זה תירוצים, דיבורי מסביב.

מרי: זה מה שאני מרגישה. עצוב לי עם זה.

המבקר מסכים איתה. סיפור פרידה, זה מה שזה, אהבה נכזבת. תמיד זה ככה, סיפורים פשוטים שמכוסים בשכבות של קצף שמנסות לעשות אותם ליותר מעניינים. הוא עזב אותה. שיסביר כבר למה. היא קמה מהספה, בורחת אל הספרייה, בוחנת שם משהו.

אור: את טועה.

זה לא קשור אליך. לא ממך ברחתי,

לא בגללך הייתי לא מאושר.

עכשיו הוא מתיישב על הכורסא, קורס. הוא ויתר. היא לא מבינה אותו.

אור: את יכולה ללכת אם את רוצה,

זה כבר ממש לא משנה לי.

ודווקא עכשיו היא מתאמצת בשבילו, אולי בגלל שהשיגה את שרצתה. היא צוחקת, נדה בראשה, שולחת אליו מבט מאחורי כתפה, קלילה, מנסה לארוג שוב את רשת קורי הפיתוי. איך אפשר לוותר עליה?

מרי: חשבתי שאתה רוצה שאני אשאר.

אור: אין לי רצון. ויתרתי עליו.

מרי: אני רוצה להישאר.

אור: למה?

היא מושכת בכתפיה, קוקטית, תמימה, זנותית.

מרי: ככה, בלי סיבה.

אור: מה זה עכשיו?

מה את מנסה?

את חושבת שאת יכולה לעזור לי?

למרות שהוא מזלזל, היא לא נכנעת.

מרי: אתה תצטרך להסביר לי יותר טוב.

עד אז אני לא מאמינה לך.

אולי התגברת עלי, אבל לא ויתרת על כלום,

לא התנתקת משום דבר.

אור: למה? מה יצא לך מזה?

היא משתהה קצת, והטון שלה אחר, רציני פתאום.

מרי: אתה חשוב לי.

אור: את עוד לא ויתרת עלי. את זאת שעוד לא התגברה.

מרי: אולי.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

כשהחושך יורד הוא קם מהספה, והם מתקרבים זה אל זה, עד כמעט מגע. הוא לא התגבר עליה, אפילו לא קרוב לזה, אפשר לראות את התשוקה האצורה בו, צללית מרומזת של זיקפה. יכול להיות שזה השחקן, ולא הדמות, חושב המבקר, זה הרי זמן ביניים, בין תמונות. הוא פוסל את ההרהור הזה מייד. כל מה שקורה על במה הוא חלק מההצגה, אפילו אם זה קורה בהפסקה.

רגע. משהו קורה פה. מרי פונה מאור, חולפת על פניו, בדרכה אל האסלה. חשוך מספיק בכדי לא לראות אם היא באמת ערומה מתחת למכנסיים ולתחתונים שהיא מפשילה. היא מסתובבת ומתיישבת. נשימתו של המבקר נעתקת לרגע. קול סילון השתן הנוגע במים נשמע אמין למדי.

לא להאמין, היא באמת משתינה, זאת לא הצגה. המבקר מתכווץ במקומו, נבוך להביט בגבה, איזה זרם חזק, היא ממש הייתה צריכה את זה, הוא משפיל את עיניו אל רצפת האולם, אל הכתם הלח, המתקרב אליו, שהוא חושב שהוא רואה שם, אל הדף החרוך שצף במרכזו. טפטופים אחרונים עוד נשמעים כשהאור מתחיל לעלות.

תמונה שלישית

האור עולה. השמש כבר עוד מעט שוקעת. מרי מנגבת, קמה, מתלבשת. תחת חמוד יש לה, מוצק, נגיס, מרשה לעצמו המבקר, עכשיו שכבר ברור שזה חלק מההצגה, להתבונן, להתענג. יותר מדי זמן בלי סקס. הוא צריך לוותר על הפנטזיה הזו, על העורכת שלו. היא בכל מקרה לא שווה את זה, כל כך הרבה תחתים יפים יש בעולם. משהו לוכד את עיניו מעבר לכתפה, מפריע, גורם לו לפספס את החלק הכי טוב, הרכינה שלה קדימה לצורך הרמת התחתונים. זה מבטו של אור, הנעוץ בו, בקהל, מתרה ומזהיר.

זאת האישה שלי. מותר להסתכל, אבל לא יותר.

המבקר משפיל את עיניו. שחקנים לא אמורים להסתכל על הקהל, זה שובר את האשליה, את הקיר הרביעי המדומיין. מרי מורידה את המים, ונחשול חדש שוטף אל ריצפת האולם. מוזר. המיכל היה אמור להתרוקן בפעם הקודמת שהשתמשה בשירותים. וגם קצת מוגזם, חושב המבקר, גם בשוליים צריכה להיות הגיינה בסיסית, השלולית הקרבה גדלה עוד, אף אחד לא הכין אותו לזה. הוא משכל רגל על רגל, להרחיק לפחות אחת מהן מהרצפה.

מרי חוזרת אל החדר, פונה אל הכיור, פותחת את הברז, אבל מים לא יוצאים. היא מחככת את ידיה.

אור: הבן זונה באמת הפסיק את המים.

אחרי שתלכי אני שוב ארד ואשבור את זה.

חכי רגע.

הוא ניגש אל ארון שניצב ליד המטבח, פותח אותו. בפנים מסודרות אריזות של בקבוקי מים מינרליים, ערומות זו על זו. הוא שולף משם אחת, מוציא ממנה בקבוק אחד.

אור: בואי.

היא מתקרבת אליו, והוא מוזג מים מהבקבוק אל ידיה, מעל לכיור. מרי תולה בו מבט עקום.

מרי: גם את זה אימא שלך השאירה לך?

אור: לא. קניתי לבד.

מרי: אתה התכוננת לכל זה.

אור: אולי. אני לא יודע.

מרי: בטח. לא סתם הכנת ערימות של מים מינרליים.

למרות שכל המים האלה לא יספיקו כדי להוריד את המים בשירותים.

אור: אמרתי לך, אני אפרוץ את זה שוב, מה את חושבת?

מים זה כמו אוויר, זה יסודי, זה בסיסי...

היא קוטעת אותו, חסרת סבלנות.

מרי: כבר אמרת את זה.

כמה זמן התכוננת?

כמה זמן לא סיפרת לי כלום?

הוא לא עונה, מניח את הבקבוק על השיש, פוקק אותו.

אור: את רוצה מגבת?

מרי: אני רוצה שתגיד לי אם תכננת את זה עוד לפני שברחת,

כשעוד היינו ביחד.

אור: אפשר סיגריה?

מרי: לא. הפסקת.

אור: ואם כן, מה זה מוכיח?

מרי: כלום. זה רק מסביר כמה דברים, תחושות שהיו לי, אבל לא מוכיח כלום.

זה רק עצוב.

היא הולכת ממנו, מנגבת את ידיה באחורי מכנסיה, מתיישבת על הספה.

אור: לא תכננתי. אני לא אומר שלא התכוננתי, אבל לא תכננתי.

מרי: אתה קצת סותר את עצמך, לא?

אור: כל הזמן.

ופתאום אין להם כוח יותר לריב, להיות מרירים, והם מגחכים בצוותא. החיבה מתפרצת, הם לא יכולים לעצור אותה. אור מתקרב אליה, מתיישב בצידה השני של הספה. הוא רוכן אל השולחן, לשלוף לעצמו סיגריה מהקופסא. היא ויתרה לו, בינתיים, קולה רך יותר.

מרי: מה עשית כל הזמן הזה?

אור: סתם. ישנתי הרבה.

חשבתי, קראתי, כתבתי. סתם.

מרי: ולא השתעממת?

אור: לא. קצת, לפעמים.

בהתחלה, לפני שניתקו את החשמל, עוד יכולתי לשמוע מוזיקה.

מרי: ואחר כך?

אור: שרתי לעצמי, שרקתי.

מרי: אתה יודע לשרוק? אף פעם לא שמעתי אותך שורק.

אור: זה לא שלא רציתי או משהו. לא יצא.

אף פעם לא ביקשת ממני לשרוק לך.

מרי: אתה יכול בבקשה לשרוק לי?

אור: עכשיו?

היא מהנהנת, מרימה את רגליה על הספה, פונה אליו. הוא מושך בכתפיו בביישנות.

אור: לא בא לי.

הוא מצית את הסיגריה. קולה מתחנחן עכשיו, ילדותי.

מרי: בבקשה?

אור: לא רוצה. זה לא יצא לי טוב ככה, בלי להתכונן.

מרי פונה ממנו ברוגז, קמה ממקום מושבה.

מרי: אוף איתך. אפילו לשרוק אתה צריך לתכנן?

למה זה לא יכול להיות יותר פשוט?

תראה לאן כל התכנונים שלך הביאו אותך.

אור שואף ארוכות מהסיגריה, מכווץ תחת ההתקפה שלה.

אור: תראי לאן כל הספונטניות שלך הובילה אותך.

מרי: עכשיו אתה סתם מנסה להחזיר לי.

אור: לא, אני מתכוון לזה.

שנתיים היינו ביחד, שנתיים שלמות.

נפרדנו וחזרנו כמה פעמים באמצע,

אבל הינו ביחד.

לא גרנו ביחד, לא דיברנו על שום עתיד משותף.

כי את לא רצית. זה הפריע לך, לספונטניות הזאת שלך.

ואז, פתאום, מתוך אותה הספונטניות,

את מציעה שנעבור לגור ביחד.

מרי: אתה אמרת כן! גם לך זה התאים, זה מה שאמרת לי.

אור: אמרתי כן אבל לא יכולתי.

לא הייתי מוכן לזה.

אז ברחתי. בלי לתכנן.

התנתקתי מהכל.

היא מביטה עליו, שואף שוב בשקיקה מהסיגריה, מתרחקת ממנו עוד, קורסת על הכיסא

שעומד ליד שולחן האוכל.

מרי: יום אחד, בלי שום הודעה מוקדמת,

אתה פתאום נעלם לי, למי שחשבה, שאמרת לה,

שהיא החברה הכי טובה שלך,

שאתה אוהב אותה.

ואחר כך אתה סוגר את עצמך בבית, לא עונה לטלפונים,

לא משלם חשבונות, לא פותח את הדלת.

אז מה, זאת הפעם היחידה בחיים שלך

שבה פשוט נתת לדברים לקרות?

זרמת עם זה?

אור: את לא מבינה את זה.

מרי: למה?

אור: כי את עדיין חושבת שזה בגללך.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

חסר להם מה לעשות, לא נוח להם לשבת, שם, על הבמה, והמוזיקה עוזרת להם להתחיל לנוע. בחושך הכמעט מוחלט, צלליות על רקע הנורה האדומה, הם קמים ממקומותיהם, אור ניגש אל החלון, זורק דרכו בקשת רחבה את הסיגריה הדולקת עדיין, המשמיעה איוושה רוחשת כשהיא פוגעת בשלולית הרטובה שעל רצפת האולם.

אותה רטיבות קרובה מאוד עכשיו, אך עדיין רחוקה מספיק בכדי להוריד את הרגל המשוכלת לרצפה, להתמתח קצת, לטלטל את הגב לקצב, פיתוח מסויים של זה שהתנגן כשסובבו את הבמה. הוא בוחר לא לחשוב עכשיו, המבקר, הוא נח. לא כל כך מסריח, עדיין, הוא מציין לעצמו בסיפוק.

תמונה רביעית

האור עולה, צהוב יותר, נמוך יותר. המוזיקה נקטעת, משאירה מאחוריה שקט.
אור עומד ליד החלון, בווה החוצה. מרי בצד השני, אוחזת סיגריה לא דולקת. כשהיא מתחילה לדבר הקול שלה מת.

מרי: לא תוכל להמשיך ככה עוד הרבה זמן, אתה יודע.

אור: למה?

מרי: כי בסוף לא תצליח לפרוץ את המנעול ששמו לך על הברז.

כי ייגמרו לך המים המינרליים. כי מתישהו יוציאו אותך מפה.

כי זה צריך להיגמר.

בכלל, צריך.

אור: צריך מה?

מרי: המון דברים.

צריך כסף, וצריך אהבה, וצריך משהו לעשות...

הוא באמת לא מבין אותה.

אור: למה?

היא מושכת בכתפיה, מטלטלת את הסיגריה, כבויה.

מרי: כי זה החיים, לא?

זה אפילו כיף לפעמים.

הוא פונה אליה. כל כך מוזר, היא, פה. הוא לא מצליח להאמין שזה אמיתי.

אור: זה מה שאת חושבת, את באמת חושבת שזה כיף?

מרי: כן. ככה אני חושבת.

אור: כסף, אהבה, משהו לעשות.

תמיד אין מספיק,

תמיד מה שיש לא מספיק טוב.

זה לא כיף, זה אפילו לא צורך.

זה רק בור שאי אפשר למלא.

את מבינה את זה? זה לא כיף.

מרי: אז בסדר. זה לא כיף. זה צורך.

הוא מבחין פתאום בה, באישה הקיימת, לא זו שאיתה ניהל שיחות מדומיינות, בכך שהנאום

הזה בוזבז, בסיגריה שלא הודלקה, וממהר להציע לה מצית. היא מתלבטת קצת, ונענית.

מרי: מותר לי שלוש ביום.

היא מתענגת על השאיפה הראשונה, אבל הוא לא נותן לה ליהנות יותר מדי.

אור: אני מכיר רק דבר אחד שצריך.

רק דבר אחד.

מרי: מה?

אור: לחיות. צריך לחיות.

זה אומנם דיבור אובדני, אבל הטון מונע ממנו מלהיות מפורש מדי, מהרהר המבקר. טוב שכך. הוא שונא הצגות על התאבדות.

מרי: אתה לא חי, לא באמת.

אור: למה את לא מנסה להקשיב?

אני מנסה להסביר לך משהו,

אני מנסה להסביר לך למה הלכתי, בשביל מה.

הוא מעצבן אותה, הוא דופק לה את הסיגריה, והיא מכבה אותה בקמצנות של עניים, במכות קטנות בקצה הבווער במאפרה שמונחת על השולחן.

מרי: אני לא רוצה להקשיב לך,

כי אתה אומר שטויות. אתה שוב לא חושב.

אז בסדר, הייתה לך פנטזיה כזאת, להתנתק מהעולם. קורה.

אבל זו עדיין פנטזיה, לא המציאות.

במציאות אתה ברחת ממני, נטשת אותי בלי להסביר למה.

אור: הנה, את שוב מתחילה,

מנסה לדחוף את עצמך פנימה.

זאת לא את. זאת לא את.

זה לא מה שהיה ביננו.

בשביל מה באת לפה בכלל?

מרי: באתי לכאן כדי לנסות לעזור לך.

אור: את באת לכאן בשבילך,

בשביל להוכיח לעצמך משהו, לא בשבילי.

את לא יכולה לעזור לי, כי זה לא את,

זה לא רק את.

שקט רגע. אור שוב מסתובב אל החלון.

אור: לא רק ממך התנתקתי.

גם, אבל לא רק.

לא רק אותך ניסיתי לשכוח.

אז אל תנסי להזכיר לי, בבקשה.

הוא מביט החוצה, דרך החלון, ישר אל הפנס.

אור: זה יפה, שקיעה.

מרי: לפעמים. ולפעמים זה סתם. ככה זה בחיים.

קדימה, הגיע הזמן לצאת.

קורים דברים בחוץ, דברים יפים, דברים שאתה מפספס.

אור: עוד מעט.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

אור מנותק ממנה עכשיו, לא מגיב אפילו למוזיקה, משאיר אותה לבד. הפנס מורד עוד, עד הרצפה, עד קרשי הבמה. מרי מציתה שוב את הסיגריה שלה, חבל לבזבז, והלהבה מאירה את פניה בחשכה. המבקר מנסה לדמיין אותה בלי בגדים. כן, היא דומה לעורכת, משהו בעמידה שלה, אולי. הבטן שלה, חצופה, בולטת החוצה.

תמונה חמישית

האור עולה. אדום של שקיעה. אור מול הפנס, צלו המשוסע על ידי התריסים מוטל על מרי.
היא מעשנת, והעשן מסמן את פסי האור הנמתחים ממנו אליה.
אור: לא משנה מה את חושבת.

לא תכננתי את כל מה שקרה, אבל אני לא מצטער.
הויתור על הכל, גם עליך,
ההתנתקות מהבחוץ הזה, מהצריך,
יש לזה כוח, זה לא לא לחיות,
זה לחיות, אבל חופשי, בלי שום צורך אחר.
מה כבר אני מפסיד, שם בחוץ?
הרי כלום לא השתנה, לא?
מה קורה בחוץ, כבר חזרו הפיגועים?
לוקח לה זמן להבין שהוא פונה אליה, שזו לא עוד שאלה רטורית.
מרי: לא. יש שלום.

אבל אור לא שומע אותה, הוא בשלו, הבדיחה המקאברית שלה הלכה לאיבוד.
אור: מה אני מפסיד?

ערוץ שתיים? פרסומות?
לקנות? לרצות? להיות מתוסכל?
אני לא צריך שום דבר מזה.
אני לא רוצה מזה כלום.
מי החליט שגם אני חייב לשחק את המשחק,
לחפש כל הזמן את כל הדברים האלה שאמרת,
כסף, אהבה, משהו לעשות.
כבר חיפשתי, לא מצאתי שם כלום.
לא מעניין אותי יותר, לחפש ולא למצוא, ויתרתי על זה,
השתחררתי.
כל מה שאני רוצה זה שלא יתערבו לי,
שיתנו לי להישאר ככה,
בחוץ.

מרי: אבל אתה לא בחוץ. אתה בפנים.

אתה לא השתחררת מכלום, אתה רק כלאת את עצמך.

אור: זה אותו הדבר, את לא מבינה?

מרי: זה לא אותו הדבר, זה בדיוק להפך.

אור: בחוץ הכל יחזור להיות אותו הדבר.

שם זה רק להיות שייך, רק להיות צריך,

ואני לא רוצה את כל זה.

אני לא רוצה שיעריכו אותי,

לא רוצה שיתעלמו ממני,

לא רוצה שתהיה לי אהבה,

ואני לא רוצה לחפש אהבה.

את יודעת מה? אני אפילו לא רוצה כסף.

זהו, השתחררתי.

לא מוכן להיות עבד.

לא רוצה.

מרי: לא השתחררת מכלום. אתה עבד של הדמיונות שלך.

כל מה שאתה אומר זה שלא שכחת כלום,

לא התנתקת משום דבר.

חוץ מזה אתה בסך הכל מפזר מילים, מזיז אוויר.

די לסבול, די לקרוא לזה חיים.

אתה בצינוק עכשיו,

אתה מעניש את עצמך על משהו שאני אפילו לא יודעת מהו,

ואתה קורא לזה להשתחרר.

זה לא עובד.

בוא, נצא.

אור: לא רוצה.

מרי: שיהיה ככה.

אור: שיהיה.

אור השקיעה האדום יורד, המוזיקה מתחילה.

משהו נרגע עכשיו בקצב. הוא מתגלגל יותר, עדין. אבל זה משתנה מהר מאוד, בדיוק

כשאצבעו של המבקר מתחילה להקיש ברכות על ברכו, בדיוק כשהוא מתחיל להתרווח. הקושי נכנס פנימה, צלילים חדשים, מגדלים מתמוטטים של פעמוני אבל. מרי מתקרבת אל אור, שארית הסיגריה שלה בידה, מחבקת אותו מאחור, מציעה לו אותה ברכות. הוא מפנה את ראשו אליה, אבל במקום להתנשק, כל כך קרוב הפה שלו לפה שלה, הוא רק לוקח שאיפה מהסיגריה. כן, הוא קול. מרי מסתובבת ממנו, ואור פונה אחריה, שולח יד ומלטף את גבה, משיפולי העכוז ועד לעורף. היא משתהה לרגע, והמבקר מצטמרר בשמה, ואז פונה החוצה, אל הידית שבצד המבנה. אור, עדיין עם בדל הסיגריה, מחכה קצת, מתענג על זיכרון המגע ועל הסיגריה. המבקר מקנא בו. הוא יכול לדמיין את הגב שלה מתחת לאצבעות, את צריבת העשן בריאות. ואז אור פונה אל האסלה, לוקח שאיפה אחרונה, וזורק את הבדל פנימה. קדימה, לעבודה, אל הידית, אל הדחיפה הקשה, האיטית. הבמה מסתובבת. חדר המדרגות מתגלה.

מישהו פורץ לתוך הטקסט. מי זה? אני. ואני לא מרוצה עדיין, זה עוד לא מספיק טוב. עדיין לא נוגע, עדיין מתאמץ. דמויות, ריאליזם, מבנה, אתם עדיין רק מגבלות, עדיין לא הצלחתי לטפס על גבכם לעבר תובנות מעניינות מספיק. עדיין, עדיין. אילו רק היה כאן תהליך שבסופו הכרה, לימוד, תיקון. זה לא כך. עדיין לא זה עוד מעט אלא מצב קבוע. כמו הדמויות שלי, גם אני מתחבא מאחורי המחשבה שמתישו יהיה בסדר, ובינתיים ניתן להסתפק בכוונות הטובות. אני הולך עכשיו, נותן לסיפור, להצגה, להמשיך להתגלגל. כשאשוב אני מבטיח לנסות ולצאת מהמחבוא.

מערכה שלישית

תמונה ראשונה

אותה מנורה חשופה, הנכבית בזמנים קצובים, מאירה את חדר המדרגות. המוזיקה נחלשת.
רק קולות נשמעים, שוב, דפיקות על הדלת, אם כי הפעם הן מהוססות יותר.

חבר של מרי: יש מישהו בבית?

הלו?!

שכן: הוא בבית, הוא רק לא יוצא.

חבר של מרי: הלו!

אין שם אור.

נראה לך שיש שם מישהו?

שכן: אף פעם אין שם אור.

ניתקו לו את החשמל, את הטלפון.

רק את המים הוא כל הזמן פורץ.

כמו כלב הוא חי, והוא לא מוכן לצאת.

אבל הוא שם. הוא תמיד שם.

חבר של מרי: הלו!

שכן: רק אם תעצבן אותו מספיק הוא יענה. אני כבר יודע איך זה.

חבר של מרי: מותק, את שם?

שכן: כבר כמה חודשים זה ככה.

יותר מחצי שנה.

מסטול, בטח. או משוגע.

חבר של מרי: מותק?

שכן: וכל הזמן צעקות.

מרי: מאמי?

חבר של מרי: את שם?

תפתחי לי רגע, נו.

אור: תלך מפה!

שכן: הנה. אמרתי לך.

חבר של מרי: מותק, מאמי, נו.

אור: תלך!

חבר של מרי: את שם? את בסדר?

מרי: אני בסדר.

אבל תלך עכשיו, טוב?

אני לא יכולה לדבר.

חבר של מרי: בגללו?

מרי: אמרתי לך שאני בסדר, תלך עכשיו.

חבר של מרי: אמרת לי שתקפצי אליו, ופתאום התחלתי לדאוג.

אור: תגידי לו שילך!

חבר של מרי: הוא משוגע.

הוא מתנהג כמו משוגע.

תגידי לו שהוא מעצבן אותי.

מרי: מאמי, אני בסדר.

חבר של מרי: אז תפתחי את הדלת. אני רק רוצה לראות אותך.

מרי: אני בסדר. תלך עכשיו.

חבר של מרי: תשמרי על עצמך?

מרי: אני אשמור על עצמי.

חבר של מרי: וניפגש יותר מאוחר?

מרי: כן, בטח. יותר מאוחר.

חבר של מרי: תתקשרי אלי?

מרי: בטח, בטח. תלך עכשיו.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

אם זו הקלטה אז היא ממש טובה, מציין לעצמו המבקר. אפשר כמעט להתבלבל. יכול להיות שמי שצועק נמצא מאחורה, הוא מחליט, או שזו האקוסטיקה. בוא נראה מה התחדש כאן. הסיפור קצת הסתבך, אבל עדיין נשאר פשוט בבסיסו. אהבה נכזבת, גבר חדש, זהו. אותו החומר ממנו עשויות הטלנובלות, כשההבדל היחידי הוא שכאן לא מרוויחים כסף, רק מפסידים, והכל אינטלקטואלי שכזה, מסובך. אה, כן, והשלולית על הרצפה, לא לשכוח אותה. בטלנובלות לא משתינים. שוליים אמורים לספק ריגוש מסוג חדש, כזה שאי אפשר למצוא במיינסטרים, אבל במקרה הזה הכל מתבטא בקצת פיפי על הריצפה, הוא מנסה לנסח את

משפט הסיכום לביקורת שיכתוב, זו שתגרום לעורכת להבין מה בדיוק היא מפספסת, שהוא עוד יהיה, שהוא כבר, כוכב עולה בשמי העיתונות.

אבל הוא מחליט לדחות את הסיכומים במעט. בכל זאת, הבטיחו חמש מערכות, אז יש עוד שלוש. אור ומרי, שמות סימבוליים כל כך עד שזה צפוי ושבלוני, ואיזה מין אור הוא מסמל בדיוק, שלא לדבר על חוסר המרי המוחלט שלה, יוצאים מאחורי המבנה ודוחפים את הבמה, רגליהם מבוססות ברצפה הרטובה, מסובבים אותה. היו יכולים לדאוג שזה יהיה להם קצת יותר קל. מישהו שם עוד יפגע בעצמו.

תמונה שנייה

החדר חשוך כמעט לגמרי, הפנסים התלויים מסביב לבמה בקושי דולקים, נקודות כתומות של זכוכית, ורק אור קלוש חודר דרך החוץ. מרי תפסה את מקומה, יושבת על הרצפה ליד הדלת, ואור ליד החלון, מתנשף עדיין ממאמץ סיבוב הבמה.

אור: הוא לא היה צריך לבוא.

מרי: הוא לא היה אמור לבוא.

אבל זה המצב עכשיו, אתה לא יכול לברוח מזה.

אור מהיר מאוד בתשובתו.

אור: אני לא בורח.

אז אתם ביחד?

מרי: כן.

אור: וטוב לכם?

מרי: כן.

אור: אהבה גדולה?

את אוהבת אותו?

שניהם אגביים, קלילים, מתייסרים. הכל בסדר, לכאורה. שום דבר לא כואב, שום דבר לא נוגע.

מרי: לא להגזים, אבל הוא נחמד, כן.

אנחנו לא מדברים על אהבה.

היא משקרת. זה ברור.

אור: והוא טוב אלייך?

מרי: מאוד. הוא בן אדם טוב.

אור: יופי.

מרי: כן.

אור: מסודר בחיים? עבודה טובה?

מרי: אין תלונות.

אור: כמה זמן כבר?

מרי: כמה חודשים.

אור: יופי. אני שמח בשבילך.

מרי: יופי.

אבל השלווה השיקרית הזו לא נמשכת הרבה זמן.

אור: אז אם ככה, אם נחמד לכם, אם טוב לך,

אז בטוח שאת אוהבת אותו.

מרי: אל תשאל אותי את זה.

אור: למה?

מרי: ככה.

זה לא ענייך. זה ביני ובינו.

אור: מה נראה לך, שאני לא יכול לשמוע את התשובה?

את טועה.

זה כבר לא כואב לי.

תגידי לי שאת אוהבת אותו.

מרי מושכת בכתפיה.

מרי: לא רוצה.

אור: בבקשה, בשבילי.

תגידי לי אפילו אם את לא מתכוונת לזה.

אני רוצה לשמוע שאת אוהבת אותו.

למה הוא לוחץ כל כך? מה הוא מנסה להוכיח? למי הוא רוצה להכאיב, לעצמו או לה? היא לא

חייבת לך כלום, מזכיר לו המבקר, אתה עזבת אותה.

מרי: איך שאתה רוצה, אין לי כוח.

אני אוהבת אותו. טוב לך?

אור: עוד פעם.

מרי: אני אוהבת אותו.

אור: עוד פעם.

מרי: די.

אור: בבקשה, רק עוד פעם אחת.

מרי: אני אוהבת אותו.

גם עכשיו היא משקרת. היא לא מאמינה למה שהיא אומרת, חושב המבקר. אולי זו

השחקנית, אולי זאת בעיית משחק.

אור צוחק, גבוה, מלאכותי.

אור: את רואה?

לא נשברתי. אני לא מקנא.

אמרתי לך שזה כבר לא כואב.

אמרתי לך שויתרתי עלייך.

מרי: יופי.

הוא נכנס לזה, מתגלגל עם המחמאות. בחושך רואים איך ידיו נעות בזמן שהוא מדבר.

אור: ואת יודעת מה? אני באמת מקווה שיהיה לך טוב,

אפילו אם זה אתו, עם כל אחד,

באמת, מכל הלב.

מרי: טוב לי כבר עכשיו, מצוין לי.

אור: יופי. אני שמח.

מרי: רואים.

אור: איתי לא היה לך טוב?

ועכשיו, סוף סוף, הקול שלה נשבר. הגיע הזמן.

מרי: אתה הלכת. מה רצית שאני אעשה?

אור: שתחכי.

מרי: אתה הלכת!

אור: ואת לא חיכית שאחזור.

והאור הקלוש יורד עוד, והמוזיקה מתחילה.

הם נשארים כך עוד רגע, זה מול זו, מקובעים בתסכול ההדדי. ככה זה לא יכול להימשך. זה ממש לא כיף. הם נכנסו לפלונטר. צריך להתיר אותו. חייבים להחליף נושא, להתגבר. כשכבר ממש חושך אור נע אל פינת המטבח, מחפש דבר מה בארונות. מרי קמה מהרצפה, נשענת על הדלת. המוזיקה מתגלגלת.

תמונה שלישית

אור עולה, עגום וקלוש, ורק צלליותיהם של אור ומרי נראות. אור מחטט בארון, שולף משם משהו.

אור: זה האחרון. שנדליק אותו?

מרי: נרות נשמה לא עושים מזל רע?

אור: אולי. אבל הם בוערים המון זמן. האש אצלך?

מרי: חכה רגע, אני צריכה לבדוק.

קל להם עכשיו, כשמדברים על פעולות ולא על רגשות. זו הפוגה. היא טופחת על כיסיה, לא מוצאת, עושה את דרכה למרכז החדר, נתקלת בחפצים תוך כדי כך.

מרי: סידרת פה מחדש. בקושי הכרתי את הבית.

אור: בעיקר הזזתי דברים מפה לשם. היה לי הרבה זמן.

אני די מרוצה עכשיו.

מרי: כן. זה נראה יותר טוב. לא כל כך מסודר אבל יותר טוב.

אם היה אפשר בכלל לראות משהו.

היא עדיין מגששת באפלה. קול התנגשות שלה במשהו נשמע, מלווה בקללה קצרה ועמומה. אור, ג'ינטלמן חלוד שכמותו, נזכר רק עכשיו לעזור לה. הוא מתקרב אליה, יודע איפה כל דבר נמצא.

אור: אני התרגלתי.

מרי: לחושך?

אור: גם.

מרי: מה עוד?

אור: לבדידות, אני חושב.

היא סוף סוף מצאה את האש. להבת המצית מאירה את שניהם, מחוזקת במעט על ידי פנסים אדומי אור הנדלקים מעליהם. הם עומדים קרוב מאוד, אור גוהר מעט מעליה. היא מציתה את נר הנשמה שהוא מחזיק. פתאום אפשר לראות שבידו השנייה הוא אוחז בבקבוק יין.

אור: מצאתי גם את זה בארון. קיבלתי אותו פעם ליומולדת.

מרי: הוא טוב?

אור: צריך להיות. הייתי אמור לשמור אותו לאירוע מיוחד.

מרי: אתה אומר שעכשיו זה אירוע מיוחד?

אור: לא בטוח. תשתי איתי בכל זאת.

מרי: כוס אחת.

זה כל מה שמותר לי.

אור: לא חשבתי שיותר.

מרי מושכת בכתפיה, מתעצבנת קצת שהוא לא משחק את המשחק הרומנטי עד הסוף, מתעקש לשבור את הרגע בתבוסתנות שלו.

מרי: אל תהרוס. בוא נשתה לחיים.

האצבעות שלה מלטפות את ידו האוחזת בנר. הלהבה רועדת. קולו של אור מגומגם, נרגש, עצור.

אור: אני אביא פותחן.

הוא משאיר אצלה את הנר, פונה שוב לעבר פינת המטבח. היא מניחה את הנר על השולחן, מסדרת את בגדיה, ידיה חולפות על גופה תוך כדי כך, מחליקות קמטים בבגדים, בודקות שהגוף שמתחת מוכן לקראתו. המבקר יכול לדמיין את הרוך של שדיה, את מגע הצלעות שלה. ככה זה, נשים. היא רוצה להוכיח לעצמה שהוא עדיין חושק בה.

בינתיים, מהמטבח, עולים רעשי חיפוש קדחתני, קרקושי זכוכית ומתכת.

מרי: הכל בסדר?

אבל היא לא מודאגת, לא באמת.

אור: כן, בטח, אין בעיה.

כשהיא מרימה את הנר מהשולחן המבקר חושב שתיגש אל אור, בכדי להאיר ולעזור לו, אבל במקום זה היא הולכת אל הספה, מחפשת ומעצבת צורת ישיבה נוחה, מתרפקת ומפתה, רגל אחת כפופה על הספה, רגל שניה על הרצפה, יד ארוכה מונחת על המשענת. הנר מונח על השולחן הנמוך שליד הספה, וכך גם קופסת הסיגריות והמאפרה. התפאורה מוכנה. היא רוצה אותו, חושב המבקר, עכשיו רק שלא יהרוס.

אור: אאוריקה.

אור גמלוני במקצת כשהוא מתיישב לידה, מניח על השולחן שתי כוסות יין, אווז פותחן. להבת הנר מרצדת על פניו. הוא נושם, נרגע קצת, שולח אליה מבט משתהה, מלטף, המזזה את הרכות הזו שלה, את הנכונות. המבקר תוהה מה עוד יקרה, לאן תלך ההצגה הזו. הוא היה רוצה לראות אותה ערומה. זה קורה הרבה, בהצגות שוליים, עירום למען האומנות. הוא שוב נזכר בפעם ההיא, כשבא לכאן, בפנסי הקוורץ הפשוטים שהאירו את הבמה, בשתי הנשים, אחת צעירה והשנייה מבוגרת, שתיהן עטויות צעיפי נוצות, שעלו אליה יד ביד. הוא משפיל את עיניו.

כוס היין שלו, זהה לאלו שלהם, מונחת על הרצפה למרגלותיו. אבל משהו מוזר כאן. היא

מלאה. הוא מתכופף אליה. מה קורה פה? יין אדום, לא לבן, כמעט עד שפת הכוס. יכול להיות שמישהו החליף את הכוס הריקה שלו באחרת, מלאה, כשלא שם לב? הוא היה מרגיש אם כן, משהו פה מוזר מאוד. קול חליצת הפקק עולה מהבמה.

מרי: מזל טוב!

הם צוחקים, בקולות עמוקים שמשתלבים טוב ביחד. היין מלעלע את דרכו אל הכוסות. הוא אוהב את הצליל הזה. המבקר מרים את כוס היין, לבדוק אם זה אמיתי, מרחרח. פרחוני, עם נגיעות קלות של דובדבן, וניל ועץ אלון. הוא היה צריך לכתוב ביקורות יין.

מרי: גם לשתות הפסקת?

אור: את מכירה אותי. או הכל או כלום.

מרי: היה קשה, להפסיק?

אור: די קשה. אני קצת מתגעגע.

מרי: זה טוב לפעמים, להתגעגע. זה מחזיר את הראשוניות.

אור: בתולים מחודשים. אני לא יודע אם אני מאמין בזה.

אני חושב שזה עניין של בנות.

מרי: יכול להיות. אני בת.

אור: נעים מאוד, אני בן.

הם משיקים כוסות, אבל עדיין לא שותים. אור יושב עכשיו על הספה למולה, גם רגל אחת שלו מונחת למעלה. ידם האחת אוחזת בכוס, והידיים השניות מתלטפות להן על המשענת.

מרי: חייבים לשתות לחיי משהו.

אור: יש לך משהו?

מרי: יש לך?

אור: קודם את.

היא חושבת על זה, מרימה את ראשה לעבר הפנסים האדומים התלויים מעל הבמה, חושפת צוואר ענוג, ואז מחייכת לעצמה. יש לה.

מרי: לחיי הבתולים המחודשים.

אור צוחק.

אור: זה נחמד. שלי, אבל נחמד.

אני אשתה לחיי היתור.

מרי: אל תהרוס.

אור: את ויתרת עלי, אני ויתרתי עלייך. לחיים.

מרי: אני לא מאמינה לך.

אור: אני לא מאמין לך. לחיים.

הם משיקים כוסות שוב, לוגמים. גם המבקר שותה איתם. היין אמיתי לגמרי.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

האור יורד, אבל הנר נשאר. הם מביטים בעיניים, וברור שמשוהו הולך לקרות. ראשיהם מתקרבים זה לזה, שפתיים נצמדות, נשיקה עדינה, שהופכת לעמוקה וטובה, עדות, יותר מאשר מימוש, של התשוקה ההדדית. ובכל זאת, המבקר מוצא את עצמו מתגרה, מרגיש איך הזין שלו מתקשה. סקס טוב יכול להיות בין השניים האלה. זה עוד יבוא. טעים, הוא חושב, מגלגל את היין בפיו, כבר לא טורח לנסות להגדיר לעצמו את רמת העפיצות, רק להינות, רק להרגיש את הנוזל מתעקצץ על הלשון. כמו בפעם הראשונה.

הם נפרדים לנשימה, שותים עוד קצת, מתקרבים, לא מתנשקים עכשיו אלא רק מחככים לחי בלחי. זה עוד יבוא. מגע עדין, מרפרף, אוהב. להבת הנר רועדת. אור קלוש כל כך. חבל שההפסקה הזו לא נמשכת עוד.

תמונה רביעית

האור עולה. הנר מטיל צללים כבדים על הקירות, המוזיקה מתפוגגת, מרכיב אחרי מרכיב. אור ומרי יושבים זה מול זה, קרוב, על הספה, כוסות היין בידיהם. הם שותים לאיטם, לא מתנשקים, רק שותקים. זה רומנטי, חושב המבקר, נשען לאחור בכיסאו, לשתות בקבוק יין לאור נר אחרי השקיעה, אפילו אם זה נר נשמה. אפשר לדמיין שהעולם בחוץ לא קיים. גם הוא ממשיך לשתות. חוסר היכולת להסביר לא מטריד אותו עכשיו.

אור: התגעגעתי.

מרי: לשתיה?

אור: אליך. היית חסרה לי.

ואז הוא מתבייש פתאום בחשיפה, בכך שהודה בחולשה, ולוגם ארוכות מכוס היין.

אור: וגם לשתיה. בעיקר.

מרי מחייכת אליו, לא נרתעת.

מרי: זה בסדר. גם אני התגעגעתי אליך.

אור: באמת? למה התגעגעת?

הרי הייתי כל כך דפוק לפני שהלכתי,

כל כך תקוע. למה בדיוק את מתגעגעת?

מרי: לגוף שלך. ולחברות, אני חושבת.

היינו חברים טובים, לא?

אור: בעיקר, אני חושב.

יותר מדי חברים כדי להיות ממש זוג.

מרי: זה מה שהתאים לנו, לא?

אור: אני לא יודע.

הכוס שלו כבר ריקה, שלה עדיין חצי מלאה. הם בכל זאת לא מתואמים לגמרי. הוא רוכן אל השולחן, מוזג לעצמו עוד אחת.

אור: לא הייתי טוב אליך.

מרי: דווקא כן.

אור: לא הייתי שם באמת, רציתי לברוח.

מרי: כל אחד רוצה לברוח לפעמים.

אור: אבל לא ככה. לא כמוני.

מרי: ממני רצית לברוח?

אור: לא. אולי. גם.

את היית החלק הטוב היחידי בחיים שלי,

וזה הפך את החושך שמילא את כל השאר להרבה יותר מפחיד.

כמה שיותר אהבתי אותך, אהבתי פחות את עצמי.

מרי: אתה נתת לי מקום שבכלל לא היה צריך להיות שלי.

הפכת אותי לדמות, לא ראית את האדם האמיתי.

אור: אני לא.

מרי: אתה כן.

האכזבות שלך היו מעצמך,

ואני הייתי המראה שבה לא רצית להסתכל.

הדרך היחידה שלך לברוח מהמציאות הייתה לברוח ממני.

אור: לא ממך ברחתי.

מרי: בעיקר ממני.

אור: ברחתי מעצמי.

הוא לא מוותר, חושב המבקר, נצמד לאותן הגדרות ואותם תירוצים. מרי מרימה מהשולחן את קופסת הסיגריות, מציעה גם לו אחת.

מרי: רוצה?

אור: חשבתי שכבר לא תציעי.

מרי: כל מה שהיית צריך לעשות זה לקחת לבד.

אור מושך בכתפיו. הוא לוקח ממנה את הסיגריה, מתכופף ומרים את הנר, המאיר את פניה כשהיא מציתה אותה בעזרתו.

אור: את יפה.

חבל שיש לך חבר.

עכשיו תורה למשוך בכתפיה.

מרי: אף אחד לא מושלם.

זאת הייתה בדיחה נחמדה, וגם המבקר מחייך איתם. הופ, הכוס שלו התמלאה. במקום לחשוב על זה הוא לוקח עוד שלוק.

מרי: הוא לא מחליף אותך. הוא אחר.

הוא לא יותר טוב ממך.

אור: קשה לי להאמין בזה.

מרי: אתה היית מספיק לי לגמרי.

אף פעם לא חשבתי שאתה כישלון, או שאתה תקוע,
הערכתני אותך על זה שלא ויתרת לעצמך,
אני אף פעם לא חשבתי שאתה לא טוב מספיק.
חוסר הביטחון שלך גרם לך לברוח, לא הביקורת שלי.

אור: כל מה שניסיתי לא הצליח, דברים לא הסתדרו...

היא קוטעת אותו.

מרי: דברים אף פעם לא מסתדרים.

השתייה שלך, תחושת ההחמצה שלך,
כל אלה שלך. לי זה לא הפריע.
כל עוד המשכת להתייחס אלי יפה,
כל עוד המשיך להיות לנו כיף ביחד,
כל עוד אהבת אותי...

אור קוטע אותה. הכוס שלו התרוקנה שוב. הוא שותה ומעשן מהר מדי, לא נהנה מספיק.
תחכה קצת, המבקר היה רוצה לומר לו, זה יין טוב.

אור: ...אז לא היה לך איכפת.

את יודעת מה זה אומר, נכון?

מרי: מה?

אור: כלום.

הוא ממלא שוב את הכוס שלו. הסיגריה שלו כמעט נגמרה, והוא שולף חדשה מהחפיסה,
מצית סיגריה בסיגריה. זהו, הוא חזר לעשן.

אור: אז למה לא חיכית לי?

מרי: כי אתה עזבת, שכחת?

אור: לא שכחתי כלום. אני רק מעדיף להתעלם מזה.

הוא רוכן לעברה, כמעט מנשק אותה, אבל היא מפנה את פניה. הרגע הרומנטי חלף,
התקלקל.

מרי: יש לי חבר.

אור: אני יודע.

מרי: תצא מפה, תתחיל לחיות, תמצא מישהי שתאהב אותך באמת.

אור: לא כמוך.

מרי: לא כמוני.

והאור יורד, והמוזיקה מתחילה.

איך שנכבים הפנסים הוא שותה מהר, וממלא שוב את הכוס, ושוב שותה, מניח את הסיגריה במאפרה. היא מסתובבת אליו, שתי רגליה על הספה, מתכופפת אליו, רוצה להרגיע אותו, מנשקת אותו לרגע, לא נשיקה אירוטית אלא אוהבת, שיפסיק, שיתעשת, שלא יצלול, ככה לפחות זה מתחיל, אבל פתאום זה יותר מזה, היד שלה נשלחת אל עורפו, אצבעותיו בשערה, והם מתענגים זה על זו, נואשים, נושמים יחד, טועמים, מגלים מחדש. הם לא התכוונו לזה, ואור עדיין אוחז בכוס היין, נזהר לא לשפוך גם בלהט הרגע. הנשיקה האחת מתפרקת לנשיקות קטנות רבות, על העיניים, על הצוואר. המוזיקה מתחילה להחלש. יש הצגה להמשיך.

תמונה חמישית

גם כשהאור עולה הם לא מפסיקים, ידו המגששת של אור מצליחה למצוא את השולחן ולהניח את הכוס, ואז מתפנה להיצמד אל גופה של מרי. היא נדחקת אליו, מתפתלת ככה שאצבעותיו ילפתו שד, יגרו פיטמה. כוס היין שלה עדיין אחוזה בידה, תלויה בצד הספה, הנוזל משקשק בכוס כשאור גוהר מעליה, מתחכך בה. הם עדיין לבושים לגמרי, אבל האגן שלו נע מעליה בתנועות של זיון, הולם בה. היא מרימה את עצמה לקראתו. המבקר מזכיר לעצמו לנשום, לוגם מלוא הפה מהיין שבכוסו. זיכרון עולה בו, הוא והעורכת, על הספה במועדון, הוא בכלל לא התכוון, זה פתאום קרה, קדימה, תמשיכו, זאת רק ההתחלה. אבל הם עוצרים.

גם עכשיו, כמו קודם, זה קורה ביחד. גל התשוקה מתנפץ. הם מתעשתים. התכווצויות התחת שלו מעליה נרגעות, הוא מתרפה. זה עוד לא נגמר, מה פתאום, יהיה עוד זמן לזה, רק שעכשיו צריך הפסקה. הם מזדקפים. היא מנשקת את אצבעותיו שנשלחו שוב ללטף את פניה, הוא מרים את הכוס מהשולחן, שותה, מוזג לעצמו עוד, שותה שוב. בקבוק היין כבר כמעט ריק. גם הכוס של המבקר מתרוקנת. פתאום הוא מגלה שהוא צריך להשתין. באה לו סיגריה. אור מחליק אל הרצפה, למרגלותיה של מרי. ראשו נח בין ברכיה. הוא מדליק לשניהם סיגריות חדשות. היא מלטפת את שיערו. עכשיו, אחרי ששתה, הוא רגוע יותר. אור מפנה אליה לרגע את מבטו. מחייך. אין ביניהם רגשות אשמה, רק קירבה.

אור: את סולחת לי?

מרי: שברחת?

אור מהנהן.

מרי: כן.

אתה סולח לי? שלא חיכיתי?

אור: אולי. כן.

שתיקה. אור מוזג את שארית בקבוק היין לשתי הכוסות.

אור: שוב לחיים. לחיי הסליחה ההדדית.

הפעם המבקר לא שותה איתם. היין שלו כבר נגמר, והכוס לא התמלאה. הוא מאוכזב. כמה מהר מתרגלים לדבר טוב, מציאותי או לא. הוא צריך להשתין. גם מרי נוזלת אל הרצפה, לצידו של אור. מניחה ראש על כתפיו.

מרי: נחמד לי ככה, אחרי שאמרנו דברים. אין כעס. אין תסכול.

אור מביט בה. הם עוד לא אמרו כלום, הכל רק הצגה, בינתיים. יש משהו שהיא לא מספרת לו. היא נינוחה מדי. זה מעושה.

אור: אני אף פעם לא כעסתי עליך.

מרי: אבל אני כעסתי עליך. נורא.

אור: ועבר לך?

מרי: כן.

אור: יופי.

הוא משיק איתה שוב את כוסו, שותה את השלוק האחרון, מניח את הכוס על השולחן, נותן לראשו ליפול אחורה.

אור: התגעגעת.

מרי: אם תצא אני מבטיחה להזמין אותך לאיזה דרינק שאתה רוצה.

הויסקי הכי יקר שיש. עלי.

אה, אז הוא טיפוס של ויסקי, חושב המבקר. ברור. צפוי.

אור: לא. אני לא חושב שזה שווה את זה.

מרי: אז שני דרינקים. יותר לא תצליח לסחוט ממני.

אור: אולי נדחה את זה לפעם אחרת. לא עכשיו.

תקשיבי.

הוא שותק, ופתאום אפשר להבחין ברעשי העיר. יכול להיות שגם הם מושמעים ברמקולים? הרי האולם אטום, ובכל זאת הרעש הלבן, קולות המכוניות והסירנות, תשדירי פרסומת, צעקות, אותו בליל שלרוב לא שמים לב למרכיביו, נשמע אמין, מתאים, כאילו הוא נוכח שם תמיד.

אור: את שומעת את זה?

מרי: את מה?

אור: את השיגרה, את השקרים, את הבינוניות.

אני עוד לא מוכן להתמודד עם זה מחדש.

מייגעת אותה קצת, ההתעקשות שלו. היא קמה מהרצפה, מכבה את הסיגריה שלה. הרעש הלבן חוזר למה שהיה תמיד, צלילי רקע חסרי חשיבות.

מרי: איך שאתה רוצה.

אני צריכה להשתין.

אור: שוב?

מרי: מה לעשות, אישה.

אור: ואת רוצה את הנר?

מרי: אני אשמח.

אור: תנסי להסתדר.

זה דווקא נחמד לי, שיש אור בלילה.

אני לא רגיל.

היא מתמתחת, כבר רגילה שוב אליו, אל ההתעקשויות שלו.

מרי: כבר הרבה זמן זה ככה.

שמעתי גם על המצאה חדשה. חשמל, קוראים לה.

אומרים שזה משהו טוב, כל מה שצריך זה לשלם על זה,

ואז יש לך אור מתי שאתה רק רוצה.

אור: מצטער. לא נשמע לי הגיוני.

אני לא מסתכן בדברים שאני לא מכיר.

את תסתדרי?

מרי: בטח. יש לי את חוש המישוש.

היא מתרחקת ממנו לכיוון האסלה, הוא מביט אחריה.

אור: די נקי שם. אני שומר על עצמי.

מרי: שמת לי לב.

ואיך אתה מתקלח, במים קרים?

אור: אני לא מתלכלך הרבה.

מרי: הבנתי.

מרי הולכת אל האסלה, בצעד קל, למרות החושך. היא השיגה את שרצתה, הוכיחה לעצמה שהוא עוד רוצה בה, הסירה מעליה את האשמה. אבל עוד לפני שהיא מפשילה את מכנסיה ומתחילה להשתין, חבל שהיא לא לקחה איתה את הנר, אז אולי היה אפשר לראות יותר, אור כבר רוכן אל התיק שהביאה איתה, שמונח שם ליד, מפשפש בו. עדיין יש שרידי אור פנסים כשמרי משלשלת את תחתוניה מטה, איזה עמק מתוק יש לה בין הרגליים, אבל הוא יורד במהירות, והמוזיקה מתחילה.

מרי משתינה, זרזיף עדין, הפעם. הריחות השונים, הסיגריה, הנר, השתן, מקיפים את המבקר. גבה מופנה אליו, בחצי פרופיל, ולאור הנר היא רק צללית, קווי מתאר, רגליים ארוכות, ברכיים שכפופות זו אל זו. ברמקולים יש חריקות עכשיו, לא יכול להיות שזה מוזיקה אבל אולי, כי הן חוזרות על עצמן, מקבלות משמעות קצבית. אור, מאחור, מצא את מה שחיפש בתוך השקית. זו המעטפה, והוא מקרב את הפתק ששלף ממנה אל הנר, מרכין לשם גם את פניו, בוחן את מה שהוא רואה. מרי מנגבת וקמה. במכנסיים מופשלים עדיין, המבקר יכול לראות, למרות החושך, את התחת הבהיר שלה. היא קרובה אליו. הוא היה יכול לסגור את המרחק הזה בשני צעדים, אבל הוא לא עושה את זה. היא מסתובבת בתיפוף קופצני על

קצות האצבעות אל מיכל ההדחה, גופה העירום כל כך קרוב אליו, למה אין יותר אור, לוחצת על הידית. למרות שהמיכל התרוקן בהדחה האחרונה נשמע קול ירידת המים באסלה. מבועת, המבקר מביט למטה. השלולית מלחכת את נעליו. הוא מרים לרגע ראש, מחפש עזרה, ומבחין שאור, מאחור, שומט את הסיגריה, משפיל את ראשו. מרי מתחילה להרים את מכנסיה, אך עוד לפני שהיא מסיימת אור קם פתאום, אחרי ששמט על השולחן את מה שלקח, ממהר החוצה, אל הידית שבצד המבנה. הוא מטלטל את הבמה כולה כשהוא מנסה בכל כוחו לסובב אותה לבדו, רגליו מחליקות על הרצפה הרטובה. מרי, שעדיין לא סיימה להתלבש, כמעט ומועדת. המבקר עוצר בעצמו מלקום ולנסות לעזור לה. החריקות האלקטרוניות ממשיכות להתנסר ברקע. הבמה נכנעת ללחץ, מתחילה להסתובב לאיטה. נשיפות המאמץ של אור משתלבות עם המוזיקה. מרי הצליחה להרים ולרכוס את המכנסיים, והיא קופצת מהבמה, ממהרת אל אור, כועסת, ובצדק. אבל הוא מנער אותה ממנו, דוחף, והיא נגררת בעקבותיו אל מאחורי המבנה. חדר המדרגות מתגלה.

שוב אני. מותר לי. אני כותב את זה. הכל נורא מסודר, לא? התמונות, המערכות, אפילו קולי שלי, מופיע שוב בסוף מערכה, רק לא להפריע. המון זמן הטקסט הזה איתי. הוא התחיל כמתנה ליום הולדתה החמישים של אימי. מחזה בן חמש מערכות, חמש תמונות בכל אחת, שני עמודים כל תמונה, ועמוד אחד של פרולוג. חמישים עמודים ועוד אחד לשנה הבאה. זה היה סיפור שונה, אז, סיפור תקוע על אהבה מאכלת ובלתי ממומשת, כמו זו שהייתה לי אז. זה לא היה מספיק טוב, אבל לא הצלחתי להרפות. השתחררתי מהאהבה היא באמצעות אהבה אחרת, שהפכה להדדית וסוערת. אישה, חברה, לא גרנו ביחד אבל אהבנו, ונפרדנו, וחזרנו, וחוזר חלילה. פרסמתי ספר אחר, התחלתי ללמוד. המצאתי את עצמי מחדש. אבל הטקסט הזה לא עזב אותי. לא גמרתי אותו. אני לא יודע למה אני מספר את זה. חזרה להצגה.

מערכה רביעית

תמונה ראשונה

אור עולה, שוב אותה נורה מהבהבת, ושוב דפיקות נזעמות בדלת, ושוב קולות.

שוטר: יש שם מישהו?

לפתוח! משטרת ישראל.

הוא לא שם.

שכן: הוא כן שם. אני שמעתי אותו קודם,

הוא צועק שם עם מישהי.

שוטר: לפתוח, משטרה!

בעל הבית: אתה רואה, אדוני השוטר, ככה זה...

שוטר: לך אסור להתערב.

בעל הבית: אבל אני בעל הבית!

שוטר: בגלל זה.

אתה צד מעורב בסכסוך.

לפתוח, משטרה!

הוא לא רוצה לפתוח.

בעל הבית: כבר בתחנה אני אמרתי שהוא לא ירצה לפתוח!

שוטר: ואני כבר אמרתי לך שלא תתערב.

משטרה!

אולי הוא לא בבית.

שכן: הוא שם.

אני שומע אותו, יש לי קיר דק.

יש אתו שם מישהי, בת ערובה, והוא לא נותן לה לצאת.

בעל הבית: הוא משוגע.

חייבים להוציא אותו.

זה לא יכול להיות ככה, לא לשלם, לא לפתוח את הדלת.

אנשים לא צריכים לחיות ככה,

זה טרורזם, יש כללים...

שוטר: תחכה לי למטה.

בעל הבית: אדוני השוטר...

שוטר: תרד למטה לפני שאני מאשים אותך בהפרעה לעובד ציבור.

יש שם מישהי, אתה בטוח?

שכן: כמו שאתה רואה אותי פה מולך.

הייתי מעיד על זה בבית משפט.

שוטר: זה רציני עכשיו, אני אומר לך.

משטרה, לפתוח!

אור: לא עכשיו. תלך מפה!

שכן: הופה, הנה הוא.

ושוב צעקות.

שוטר: יש שם עוד מישהו?

אור: לא עכשיו, אמרתי! לא פותח!

מרי: כן, אדוני השוטר, גם אני פה. אני בסדר.

שוטר: גבירתי?

תפתחי את הדלת, אני רוצה לראות אותך.

מרי: אני בסדר.

שוטר: לפתוח עכשיו, משטרה!

אור: לא עכשיו!

והמוזיקה מתגברת, והאור יורד.

אור יוצא מאחורי המבנה כשהצעקה עדיין מהדהדת, והוא מתחיל שוב לסובב את הבמה לבדו. הוא דוחף בשיא הכוח, רגליו בוטשות ברצפת האולם הרטובה, אלים, גברי. מרי נשרכת מאחוריו, לא מנסה אפילו לעזור. החריקות האלה, צורמות כל כך, אבל עדיין הרמוניות, פוגעות ישר בבטן. המבקר מוצא עצמו משפיל את מבטו אל מול המאמץ של אור.

הוא מקנא בו קצת. איך הוא מרשה לעצמו לבטא את הזעם והתסכול שלו דרך פעולות, לכפר עליהן בזיעה. הוא נראה כמו מישהו שהיה מוכן ללכת עכשיו מכות, כמו מישהו שאתה לא רוצה להתעסק איתו. גם המבקר היה רוצה להיות כזה לפעמים, גם אני.

בינתיים הוא מבחין שקצות נעליו נוגעות בשולי השלולית שעל הרצפה. משום מה תוקף אותו רצון קטן, לא משמעותי, לגעת בזה, מה כבר יכול להיות, רק השתן שלה מעורבב עם מים. כשהוא מרים את ראשו, מחויך בעקבות פרץ השובבות הזה, ממש בשיא הדרמה, מרי בכל

זאת מנסה לעזור לאור, אבל הוא מנער אותה ממנו, לא מוכן שתתקרב או תיגע בו. כשהבמה נעצרת אור צריך לנוח כמה שניות, רכון אל ברכיו, מתנשף, לפני שהוא תופס את מקומו, ליד הדלת. מרי זזה ומפנה לו את הדרך כשהוא חולף על פניה. נראה שאחרת היה פשוט דוחף אותה משם.

תמונה שנייה

האור עולה, המוזיקה נפסקת. אור הנר עדיין מאיר את החדר.

מרי: לא היית צריך לעשות את זה.

היית צריך לתת לי לצאת, וזהו.

עכשיו הם יחשבו שאתה משוגע,

שאתה מחזיק אותי פה בכוח.

הם יחזרו.

אור: שיחזרו. אני לא מפחד.

מרי: זה מה שאתה אומר עכשיו.

אבל זהו, נגמר המשחק, עכשיו זה באמת.

אור: אני לא מפחד.

למבקר כבר ברור מה היה במעטפה. זה שקוף, צפוי, סטנדרטי, זה מה שחותם את הבגידה לכאורה שלה בו. האם זה ברור גם לך, קורא/ת דמיוני/ת? מה שאור אמר בעצם זה שכבר אין לו ממה לפחד, אין לו למה לצפות, שהרע מכל כבר אירע. כעת, משהפסיד, הקול שלו, שהיה מתנשף, קשה וכואב, נרגע, התרכך. ההתרסה הפכה להשלמה. הוא מתקרב אליה, מתלבט אם לגעת בה, לחבק, ובסוף רק לוקח לעצמו עוד סיגריה, מתרחק, מתיישב על הספה. כן, אין ספק שהוא חזר לעשן.

אור: מזל טוב.

מרי: תודה.

אור: איך את מרגישה?

מרי: פיסית?

כמה שהם רכים עכשיו, עגולים זה אל זה. הם יעשו הכל כדי לא לדקור את הבועה המקיפה אותם. אור מושך בכתפיו. פיסית, נפשית, מה זה משנה בכלל.

מרי: אני בסדר, אני חושבת.

זה מעניין. הגוף משתנה.

אור: בחילות?

מרי: קצת. לא כל כך.

הציצים שלי גדלו. מתחילה להיות קצת בטן.

אור: ראיתי. זה יפה.

מרי: תודה.

ואז נפלטת לו, בתוך כל הנחמדות הזו, השאלה המתבקשת.

אור: זה לא ממני, נכון?

מרי מנידה בראשה לשלילה, ולאור לוקח קצת זמן עד שהוא מנסה לצחקק, כאילו שהוקל לו. הוא משקר.

אור: אז כמה זמן כבר? כמה חודשים?

מרי: לא סופרים את זה בחודשים יותר, סופרים בשבועות.

נכנסת לשתיים עשרה.

אור: ארבעה חודשים.

את לא בזבזת הרבה זמן, מה?

מרי: אל תהיה כזה.

לא תיכננתי את זה.

הפסקתי לקחת גלולות אחרי שהלכת וזה היה בטעות,

במקרה.

אל תהיה מרי, חושב המבקר. היא לא התכוונה לעשות לך רע, לא כל העולם סובב סביבך. אבל אור לא מוותר.

אור: יצא לך טוב, המקרה הזה, מה?

חודש אחרי שנפרדנו,

כל הכבוד. שיחקת אותה.

מרי: כאילו שאני חייבת לך משהו.

אור: לא, את לא חייבת לי כלום.

גם אני לא לך, דרך אגב.

אנחנו סתם שני זרים עם היסטוריה.

מרי: היית רוצה.

אור: כן. זה מה שהייתי רוצה.

ואז, אחרי שתיקה, זה כבר מקולקל לגמרי, כמה מרירות יש ביניהם, כבר לא רואים את האהבה, אור לא מצליח להתאפק. הוא קם לפתע מהספה, נעמד מולה בברכיים רועדות, שומר על מרחק בטוח, ידו האוחזת בסיגריה שמוטה לצד גופו.

אור: את רוצה להתחתן איתי?

מרי, במקומה, והמבקר, במקומו, מושכים כתפיים.

מרי: מה?

אור: השתנית, אני אדם אחר עכשיו, הבנתי דברים, תתחתני איתי?
וכל זה נאמר במשפט אחד, בלי הפסקות, לא בקשה אלא תחינה.
הוא לא ירד על ברכיו, לא כלום. הוא עומד שם, כפוף, נטול הדר, לא דרמטי, מוכן ומצפה
לכישלון, ובכל זאת לא מוכן לוותר על ההשפלה.

מרי: לא היית צריך לעשות את זה.

אור: את לא צריכה לענות עכשיו...

אבל היא התעצבנה. היא קוטעת אותו.

מרי: התכוונתי לזה.

אור: אני לא מבין אותך.

את שומעת אותי? אני לא מבין אותך.

מרי: תפסיק.

אור: אני לא רוצה להפסיק.

אני רוצה להבין אותך.

מרי: הכל די ברור, לא?

אור: לא, הלוואי שהיה, אבל לא.

מרי: מה יש לא להבין?

אור: למה לא אני?

למה לא יכולת לעשות את זה איתי.

הייתי יכול להיות אבא כל כך טוב,

לתקן את כל מה שדפוק בי איתו...

מרי: זה איתה.

אור: מה?

מרי: נקבה, בת, תינוקת. זה זאת.

וככה. כי ככה יצא.

אתה לא רצית, אתה הלכת.

זה קרה במקרה, עוד לא הבנת את זה?

אור פונה ממנה. הוא מרים את הבקבוק המונח על השולחן, המבקר זוכר שהם גמרו אותו
קודם אבל עכשיו פתאום יש בו עוד קצת, חצי כוס, מספיק כדי לרוקן בלגימה אחת. הוא שולח
מבט אל הכוס שלו, על הרצפה, לבדוק אולי שוב תתעתע בו המציאות, אבל לא. היא עדיין
ריקה.

אור: רציתי.

מרי: לא ידעתי. היית צריך להגיד.

גם אני רציתי.

אור: איתי?

מרי מהנהנת. אור מושך בכתפיו.

אור: לא ידעתי. תתחתני איתי.

מרי: אני כבר לא רוצה איתך.

כשהצעתי לעבור לגור ביחד חשבתי שתבין לבד, אבל, זהו, נגמר.

זה כבר לא יהיה,

זאת כבר המציאות, לא הפנטזיה.

נגמר, נגמר, אני אהיה אימא.

זאת לא המציאות, זאת הצגה, מזכיר לעצמו המבקר. מלודרמה. דברים כאלה לא קורים במציאות.

אור: את תהיי אימא.

מרי: כן.

אור: וזהו.

נשימה. הוא מזדקף, מתמתח, אפילו מחייך אליה.

אור: נכון. מזל טוב.

אפשר להציץ, טוב?

מרי: בטח. בשביל זה הבאתי את זה.

היא הולכת אל השולחן, מאוד אישה בהריון פתאום, למרות שבכלל אין לה הרבה בטן, מרימה את תמונת האולטראסאונד ששמט שם אור. הוא לוקח אותה ממנה, מתכופף אל הנר. כדאי שייזהר, חושב המבקר. הלהבה קרובה מדי אל הנייר.

מרי: ואחר כך נצא, טוב?

הבנת שנגמר?

אור: עוד מעט.

ואכן, כמו שחשש, אש אוחזת בתצלום הנייר. מרי מבחינה בזה מאוחר מדי. כנראה שעצמה את עיניה.

אור: עוד מעט נצא, כשזה באמת ייגמר.

המוזיקה מתחילה. אור שומט את התמונה הבוערת אל הרצפה, מרי ממהרת לשם, מנסה לכבות את הלהבה ברגליה. האור יורד.

אור לא מונע ממרי מלהתמודד עם השריפה הקטנה, אך גם לא עוזר לה. היא מתעלמת ממנו, משקיעה את כל תשומת ליבה בניסיון להציל את מה שניתן. הוא, מאחור, ניגש אל מדפי הספרים, הופך קופסת קרטון על הרצפה, שולף משם חבילת דפים, מארגן משהו. הוא מכיר את דרכו בחושך, חושב המבקר, אחרי הכל, הוא לא רק שחקן אלא גם פועל במה. המוזיקה ממשיכה להלום, בצרצורים מתמשכים. מרי מאמצת את התמונה החרוכה אל ליבה.

לא סיפרתי את כל האמת קודם. ניסיתי לפשט, ואולי גם ליפות את זה. למה הקדשתי את המחזה ההוא לאימא שלי? איזו מין מתנה זו בכלל? מה רציתי להוכיח לה? לא על אותה אהבה מאכלת (ובלתי ממומשת, אני חוזר, בלתי ממומשת. אף פעם לא זיינתי אותה. הייתה שם תשוקה הדדית אבל לא יותר. היא הייתה עם אנשים אחרים, היא עשתה ילדות) כתבתי, אלא מתוך ניסיון להראות לאימי שהחלמתי מהאהבה ההיא. היא דאגה, ובצדק. שיקרתי לעצמי, אז, הייתי עמוק בפנים, וברחתי מהכרה בזה, אבל רציתי שלא תדאג לי, שתבין שכמו שלמדתי ממנה כאב יכול להפוך ליצירה. אני כבר לא בטוח בזה. ואותה אהבה שנייה, עליה השתפכתי קודם (והתכוונתי לזה. זאת הייתה אהבה טובה), ברחתי ממנה לא מזמן. כל אותן פרידות וחזרות שחקו את היכולת שלי לצלול פנימה, להמציא את עצמי מחדש. אבל אין מה לדאוג לי.

תמונה שלישית

האור עולה, אם כי עכשיו מירב האור מגיע מחבילת הניירות הבוערת. אור מצית אותם, אחד אחד, מעל פח ניירות ממתכת אותו גרר למרכז החדר, באמצעות הנר אותו הציב על השולחן הסמוך. העשן מיתמר. זה קצת מסוכן, חושב המבקר, להדליק אש באמצע אולם סגור. בתיאטרון נורמאלי, מסחרי, לא היו מרשים את זה, מישהו היה אומר משהו.

מרי: זאת התמונה שלה.

אני לא מבינה מה היא עשתה לך רע.

אור מושך בכתפיו. היא דוחפת את הנייר השרוף כמעט לגמרי לכיס, מחביאה אותו ממנו. אבל אור מרוכז באש. בטקס.

מרי: אתה מתנהג כמו משוגע.

אור: מה איכפת לך?

אור לא נראה כמו משוגע, אלא יותר כמו בעל מלאכה, מוציא לפועל, מצית נייר אחרי נייר. מרי בוהה בו, שלובת ידיים. היא יודעת שעכשיו הוא מכונה, שאין סיכוי לעצור אותו לפני שיגמור. הקול שלה עייף.

מרי: אתה תשרוף את כל הבית.

אור: אני נזהר.

מרי: השוטרים אמרו שהם יחזרו.

אור: את מחכה להם?

יאללה, שיבואו כבר. אין בעיה.

זה השירים שלך.

אלה שעזרתי לך לערוך.

הם בוערים טוב.

עוד פעם כתיבה, חושב המבקר, לא נמאס כבר? כולם כותבים, כולם כותבים על כותבים. אפשר לחשוב שמישהו בכלל קורא משהו. ושירים. יותר גרוע מהכל, קצת תראפיה וקצת פוזה מעורבבים ביחד. השירים היחידים שמעניינים אותך באמת זה השירים שלך.

מרי: זה מעליב.

אור: אני יודע.

הוא שולח אליה מבט קצר, מבין פתאום משהו. הוא לא מפסיק להזין את האש, אבל קולו מתרכך.

אור: זאת לא הכוונה, להעליב.

מרי: אז מה זה בדיוק, מחמאה?

יש לך דרכים מוזרות להביע את ההערכה שלך.

אור: אני מצטער.

קראתי אותם דווקא, עוד פעם.

חלק מהם בסדר.

מרי: והחלק האחר?

אור: החלק האחר בינוני.

אבל את כותבת טוב. תמשיכי.

דף אחרי דף עולה באש. גיצים מתעופפים באוויר.

מרי: תודה. תמיד חשבתי שאתה סתם אומר.

אור: לא. תמיד התכוונתי לזה.

כנראה שזו הייתה מחמאה אמיתית, כי מרי מתרככת, ואולי מתחילה אפילו קצת להנות מזה, מצפייה בטקס המוזר הזה, שריפת שירים. היא מתקרבת אליו, שולחת יד אל לחיו. הוא נותן לה ללטף אותו, אבל לא מפסיק להזין את האש. דף אחרי דף.

אור: בכתיבה את יודעת להביע רגשות.

לנסח אותם, כמו שהם, מבולבלים.

מרי: זה מוזר, לשמוע מחמאות ממישהו ששונא אותך.

אור: אני לא שונא אותך.

מרי: למה עזבת?

היא עדיין מלטפת אותו. הוא שולח אליה מבט קצר.

אור: לא יכולתי יותר. נמאס לי.

לא רק ממך, בעיקר ממני,

מזה שאני לא מצליח להרגיש באמת.

נמאס לי לחיות דמות, לשחק תפקיד,

נמאס לי מההרגשה שהכל זה רק הצגה.

מרי: זה לא הייתה הצגה.

אור: בטח שכן.

את אמרת לי שהכל בסדר,

שאת אוהבת אותי כמו שאני,

שאת לא רוצה ששום דבר ישתנה,

ואז ידעתי שאני חייב ללכת.

מרי: לא שיקרתי.

אור: לא. שיחקת תפקיד בהצגת שוליים בינונית. היית מוכנה להסתפק בו. משפט כתוב מדי, לא אמין, חושב המבקר, חושב אני, מה יהיה השלב הבא, הצהרה נרגשת שלפעמים החיים זה הצגת שוליים אחת גדולה? אבל מרי מוכרחה להגיב. בשבילה זו רפליקה.

מרי: אתה זה ששיחקת!

אתה זה שהסתרת ממני, שלא אמרת מה אתה רוצה.

מרי הפסיקה ללטף אותו והיא נשענת על קצה השולחן, בווה באש.

אור: לא ידעתי מה אני רוצה.

הייתי צריך להתנתק מהכל כדי להבין את זה.

הייתי צריך להמציא את עצמי מחדש.

מרי: אני לא שיחקתי.

אהבתי אותך.

אור: ובגלל זה את בהריון ממישהו אחר?

הוא שומט את שארית החבילה הבוערת לתוך פח הניירות. הלהבה עולה. הפח הפך למדורה קטנה. זה לא נקרא להיזהר. המבקר מרגיש את חומה של האש על פניו. אור נשען על השולחן, לצידה של מרי.

מרי: הם באמת בוערים טוב, השירים שלי.

אני מפרסמת אותם עוד מעט.

אור: בהצלחה.

האש מתחילה לדעוך. ככה זה, עם ניירות, עם שירים. הם נשרפים מהר.

המבקר מתפתל בכיסאו. כמה שבא לו להשתין. אם זה היה ספר ולא הצגה היה יכול לקחת אותו איתו לשירותים. הוא היה צריך לכתוב ביקורות ספרות.

מרי: אני נחנקת.

היא מזדקפת וצועדת אל החלון, פותחת את התריסים, נושמת את האוויר שבא מבחוץ. מבפנים, מזכיר לעצמו המבקר, כי הרי החלון קבוע בקיר מלאכותי, נייד ונטול תקרה, ויש את אותו האוויר, את אותו ריח עשן וביוב דחוס בבמה ובאולם. בכל זאת נראה שמוקל לה. גבה מופנה אל אור.

אור: היית עוזבת אותו בשבילי?

מרי: אני אתו. אני אהיה אימא של הילדה שלו.

אור: לא ענית לי.

מרי: אני יודעת.

האור יורד, המוזיקה מתחילה. האש דועכת.

היא הסתובבה אליו והוא צועד לכיוונה, עד שהם זה מול זה. ואז אור יורד על ברכיו, מאחורי הפח שעשנו מיתמר, מניח את לחיו על הבטן שלה. היא מלטפת את ראשו, והוא מרים אליה רגע מבט, אך חוזר להאזין לבטן, להידחק אליה. גם קצב המוזיקה כזה, עוברי, רק שכאן זהו עובר קשוח ולוחמני. ידיו עוטפות את רגליה, פניו קבורות בבטנה. הוא חוזר אל הרחם, לא מתרומם עוד, לא מניח לה להחזיר לו חיבוק. רק עליית האור מחזירה אותו אל מה שצריך לעשות, אל ערמה חדשה של ניירות, גדולה יותר, שיש להביא ממדפי הספרים.

רבדים מבולבלים של תסכולים פרטיים שלי. כתבתי כבר כמה גרסאות לטקסט הזה מיום הולדתה החמישים של אימי ועד היום. כל התמודדות מחודשת איתו השאיר עקבות. כל פעם חשבתי שגמרתי, שפיענחתי, שהשתחררתי, וכל פעם גיליתי ששיקרתי לעצמי, שזה עדיין לא מספיק טוב, שהתסכולים החדשים כוללים בתוכם הונאה עצמית בדיוק כמו הישנים. לא עוד. הפעם די, זו הפעם האחרונה. חייב לגמור עם זה, להיפטר מהכל, חייב להתחיל משהו חדש.

תמונה רביעית

האור עולה. המוזיקה נחלשת ונעלמת. האש כמעט גוועה, אבל אור הביא את אותה ערמה חדשה של ניירות, והוא מטיל אותם, אחד אחד, לתוך הפח, מלבה אותה. מרי מלטפת את ביטנה.

מרי: אני חושבת שהיין עושה לה לזוז.

לא אמורים להרגיש את זה בגיל הזה,

היא עוד קטנה מדי.

הוא מרים אליה רגע את ראשו, זה הכל. ידיה של מרי נתלות בתסכול בצדי גופה.

מרי: מה אתה שורף עכשיו?

זה כבר לא יכול להיות רק השירים שלי.

אני לא כתבתי כל כך הרבה.

אור: לא. זה כבר שלי.

דברים שכתבתי.

מרי: חדשים?

אור מהנהן.

מרי: זה מצויין, חזרת לכתוב.

אור: אמרתי לך. היה לי הרבה זמן.

דף אחרי דף עולה באש.

מרי: חבל. אתה כותב טוב.

אור: אני כותב בינוני.

מרי: אתה לא מאמין לזה, לא באמת.

אור: אני כן. השלמתי עם זה.

הוא מחייך לעצמו. זה כבר הטקס הפרטי שלו, משחרר. מילים הופכות ללהבות. זה לא שונה כל כך מלפרסם, בעצם. זה הופך את הטקסט ללא רלוונטי, לכזה ששייך לעבר. האם גם אור חושב ככה, או רק אני? מי מאיתנו מדבר עכשיו, הכותב או הדמות?

אור: פעם חשבתי שאני הבטחה.

לפני שהלכתי לישון הייתי מדמיין איך שמראיינים אותי,

את התשובות החכמות שהייתי עונה.

חשבתי שאני טוב, שאני הכי טוב,

שיום אחד אני אתגלה.

מרי: ועכשיו?

אור: עכשיו זה כבר לא משנה לי.

הכל יכול להישרף.

זה כבר הוא, לא אני.

מרי: אבל אנשים אוהבים איך שאתה כותב. אני אוהבת.

אור: מה זה משנה?

אנשים אוהבים כל מיני דברים שלא היה איכפת להם אם לא יהיו.

כל מה שכתבתי הוא חסר משמעות.

תראפיה, ריפוי בעיסוק.

שום דבר שעשיתי לא השאיר חותם,

הכל מיותר, הכל בינוני.

מרי: אבל יש לזה מקום, זה מעניין, זה טוב.

אור: זה הערת שוליים.

כמו האהבה שלנו.

לא השאירה מאחוריה שום דבר בעל משמעות, הייתה וחלפה.

אהבה עקרה.

וגם שוליים זה מקום עקר.

שוליים זה בדיוק מה שזה, מקום צדדי ולא רלוונטי.

המבקר, במקומו, חש תחושה מוזרה, כאילו שמע כבר את המשפט הזה. זה לא נכון. כתיבה זו לא הורות, למרות כל זיוני השכל במוספים על תהליכי הלידה של ספר, ושוליים הם הדרך אל המרכז. צריך להתחיל היכן שהוא. בגלל זה הוא כותב במקומו, זה תהליך, אסור לוותר, צריך להאמין בעצמך.

מרי: אני לא מבינה למה אתה מערב את האהבה שלנו.

אור: כי זה אותו הדבר.

זה חסר משמעות באותו האופן.

מרי: אני לא מסכימה אתך.

זה היה לי טוב. זה עזר לי.

אור: צרכים. חסכים. אשליות ופונקציות.

מרי: אבל זה מה שיש. אין יותר.

אור עוצר רגע, פונה אליה, מזיז, עדין מאוד פתאום. אניץ שיער שמסתיר את עיניה.

אור: אולי. אבל אני צריך לנסות. צריך להתחיל מאפס.

עוד ניירות נזרקים אל האש. גיצים עולים באוויר.

אור: עכשיו הכל צריך לחזור להיות זכרונות,

לא חומרים ליצירה, סתם, עבר.

כל החשבונות, כל התסכולים,

אני צריך, אני רוצה, לוותר על הכל.

גיצי הנייר הבווערים מרחפים באוויר, נישאים באולם. לא יכול להיות שזה בטיחותי, חושב המבקר. הוא מקווה שמישהו דואג שכלום לא יקרה, כי אחרת זה חוסר אחריות, חוסר אחריות מושלם.

מרי: אי אפשר לוותר על הכל.

צריך רק לבחור מה אתה משאיר.

אור: לא, הכל חייב להישרף.

המוזיקה מתחילה. האור יורד, אך הלהבות דואגות לכך שלא יהיה חשוק.

אור בוהה באש, שמשתקפת בשלולית שבין הבמה לבין המבקר, בריצודים כחולים ואדומים, נעים בקצב האלקטרוני. הנייר אותו השליכה מרי לביוב בתחילת ההצגה, מזמן, לא רחוק ממנו עכשיו. המבקר עוצם את עיניו, מנסה לכוון את פניו כך שירגיש את החום שווה בשווה על שתי הלחיים. כשהוא פותח אותן אור כבר הפך מגרה עמוסה על הרצפה, בצד הפח הבווער. הוא על ברכיו, מחטט ובורר. מרי, מאחור, מוזגת לה כוס מים מהבקבוק המונח במטבח. אור הפנסים מתחיל לעלות.

אבל עדיין לא ברור מה אור עשה שם כל הזמן הזה, צריך לחשוב עכשיו המבקר, עדיין לא ברור על מה בדיוק הוא כתב, מה הוא שרף. אני אנסה להשלים את הפערים, לדמיין אותו, את אור, צולל לתוך הזכרונות, מנסה להבין איפה בדיוק הדברים התחילו להתקלקל, מדוע הוא כל כך תקוע. הוא ישן קצת, קם, מתהלך בבית, שורק, יושב לשולחן, משרבט, מאונן, חוזר לישון. אין לאן לברוח. זכרונות צפים למעלה. ילדות, דברים שאפשר היה לעשות אחרת. הם נכתבים, מתועדים, ממוינים, עד שהוא מבין שכל זה חסר משמעות. הצלילה אל העבר מספקת תירוצים, אשר עולים עכשיו באש. כל זה כבר לא רלוונטי.

תמונה חמישית

האור עולה. המוזיקה ממשיכה עוד קצת. אור זורק לתוך הפח הבוער דברים שהוא שולף מתוך המגרה. כבר לא עולים גיצים. העשן סמיך ושחור.

אור: תעמדי ליד החלון.

אני לא רוצה שתנשמי את זה.

מרי מזלזלת קצת, ובכל זאת מתרחקת מהאש, נושאת עמה את הכוס שלה. זה לא ממש עוזר, חושב המבקר, מרגיש היטב את ריחו החזק, המחניק, של הפלסטיק השרוף.

מרי: זה כבר לא מצחיק, אתה יודע?

השוטרים הרי יחזרו,

הם יראו את העשן ויחשבו שאתה משוגע לגמרי.

לא יהיה לזה סוף טוב.

מתי באמת הסוף, חושב המבקר. הבטיחו חמש מערכות, ובכל אחת מהן יש חמש תמונות, כך נראה לו, אולי הוא מתבלבל. אין עוד הרבה זמן. הוא מכווץ את שרירי רצפת האגן, כמו שלמד בפילאטיס, נחוש להצליח להתאפק עד הסוף.

אור: לא איכפת לי.

מרי: אני רואה.

שקט רגע. הערימה שהניח אור בתוך הפח בוערת מסריח וכבד. המבקר שולח מבט לאחור, לבדוק אם יש שם מישהו שיצטרף אליו למחאה נגד המחנק, נגד הסכנה. האולם עדיין ריק.

מרי: מה זה העשן הזה? מה אתה שורף?

אור: מסמכים.

תעודת זהות, דרכון,

כל החשבונות שלא שילמתי.

מרי: אבל למה? יש שם דברים שאתה צריך.

אור: אמרתי לך, הכל צריך להישרף.

מרי: אני לא מבינה אותך. אני לא מבינה את כל זה.

אור: אני לא בטוח שאני יכול להסביר לך.

מרי: תנסה.

אור עוצר רגע את טקס הפרידה אותו הוא מנהל, תולה בה מבט ארוך. היא יפה, זוהרת לאור הלהבות. הוא איבד אותה, אבל אולי יצליח לזכות בה מחדש, רק להלילה. הוא יסתפק בזה. המבקר, בינתיים, נזכר שכבר הרבה זמן לא נזכר בעורכת שלו.

אור: את מכירה את הסיפור על הפיניקס?

מרי: את האגדה?

כן. מה זה קשור?

מה פתאום הוא מכניס את הפיניקס פנימה? הרי אם מדובר בסימבול משמעותי היה צריך להופיע רמז קודם, במערכה הראשונה, ככה זה פתרון מלאכותי, דאוס אקס מאכינה.

אור: אני לא יודע אם זה קשור.

זאת אסוציאציה. את יודעת שתמיד הייתי טוב באסוציאציות.

מרי מדליקה לעצמה סיגריה, שעונה בגבה אל הקיר, ליד החלון. היא מחכה לו.

אור: מלך העופות, ששורף את עצמו עד שלא נשאר כלום, רק אפר,

ואז נולד מחדש.

מרי: אמרתי לך כבר, אני מכירה.

מה זה קשור?

אור: אני גם רוצה.

להמציא את עצמי. להיוולד.

אני רוצה לצאת מכאן ערום, בלי כלום.

מרי: ומה יקרה אז?

מי תהיה?

אור: אני לא יודע. מישהו חדש.

מרי: שום דבר חדש.

רק אתה, עדיין אתה.

אור: רק אני, אבל בלי כל הדברים ששרפתי.

בלי זיכרונות, בלי זהות, בלי ציפיות.

לוח חלק, עובר.

ערימה אחרונה בהחלט מוטלת אל תוך הפח, ואור צועד לאחור, בווה באש המאכלת את העדויות למי שהיה. תמונות מפעם, מכתבים ששמר, עוד מעט כבר לא יישאר מזה כלום. הוא מרכין את ראשו, נפרד.

הנר, בינתיים, אוכל על ידי האש, ועכשיו יש רק עשן, ואור קלוש מאוד, כאילו שאפילו התאורן, כי הרי חייב להיות מישהו שמפעיל ומכבה את האור ואת המוזיקה, בטח העמדה שלו מוסתרת באיזשהו מקום, הלך הביתה. הוא נשאר, מחליט המבקר, עד הסוף. לפחות יהיה לו על מה לכתוב. אם רק לא היה צריך כל כך להשתין. קולה של מרי ילדותי פתאום, פגוע.

מרי: יופי. גמרת את הנר.

עכשיו יהיה לנו חושך.

קולו של אור שונה, מלא בבטחון חדש פתאום. אין דרך חזרה.

אור: אל תדאגי לזה עכשיו.

אני הולך להשתין.

גם צעדו בטוח, מטלטל את הבמה, כשהוא הולך אל האסלה. המבקר שוב מקנא בו, בשחקן, בחופש שנותן לו התפקיד, לפתוח את כפתורי המכנסיים, לשלוף את הזין החוצה, לכוון, להשתין. גם הוא רוצה. מבטו מכוון ישר לשם, אל הקילוח היציב, החזק, כמה צעדים ממנו. רק לאחר זמן מה הוא מבין שהוא בווה ישירות בזין של גבר אחר, כמה מביך, ושלמרות החשיכה הוא רואה את גודלו וצורתו. מעט מעליו נעוץ בו מבטו של אור, ישיר, מתגרה. אני יכול לעשות מה שאתה לא. עושה פילאטיס, מה? נקבה. אור מנער, מוריד את המים. כבר לא מפתיע את המבקר לשמוע איך נחשול חדש גועש ממיכל השטיפה. הוא לא צריך להביט למטה כדי לדעת שנעליו כבר עמוק בתוך השלולית. אור פונה אל מרי.

אור: בואי, תעזרי לי,

צריך להזיז את השולחן אל הדלת.

מרי: למה?

אור: צריך להתכונן.

יש עוד דברים שאנחנו צריכים לעשות ביחד,

ואחר כך באים אורחים.

המוזיקה מתחילה.

זה קצב מהיר ושונה עכשיו, מדרבן לפעולה, בונה מתח. אור מזיז, יוזם, דוחף, כמו השתחרר ממשוהו, לא נותן למרי לעזור לו באמת, אחרי הכל, היא בהריון, רק להשתרך מאחוריו, לסמן עזרה. קולות גרירה כבדים עולים מהבמה. הוא באמת מזיז את השולחן, ואפילו, לסיכום והדגשה, הופך אותו בתנועה אחת אל הדלת ברעש גדול. מה זה משנה בכלל, למבנה הזה יש הרי רק שלושה קירות, הם תמיד יוכלו להיכנס מהצד. המבקר חושב שהוא שומע קולות מכיוון חדר המדרגות. אור פנסיים חודר מבעד מסך הקטיפה המוכתם. אור ממהר. מרי בקושי מצליחה לקפוץ מהבמה לפני שהוא מטלטל אותה, מתאמץ, מצליח לבסוף למצוא אחיזה לרגליו ברצפה הרטובה ולגרום לבמה להתחיל לזוז. למבקר כבר לא איכפת שקשה לו. הוא מצטמצם במקומו, מקרב את ברכיו זו לזו, מניח עליהן את כפות ידיו, יושב זקוף, מזכיר לעצמו שהוא צופה, צופה בלבד, וכי לא יכול להיות שההצגה הזו תימשך עוד זמן רב. אולי הוא יתקשר לעורכת, אחרי שזה ייגמר. יהיה לו מה לספר לה, הוא יוכל להתייעץ איתה, אולי יציע לה לבוא אליו, לעזור לו לכתוב, להזדיין. למה לא? חיים רק פעם אחת, והיה נראה שהיא דווקא נהנית, בלילה ההוא, במועדון. זה רק חוסר הביטחון שלו, הבושה, שגרמו לו להתחמק אחר כך ממנה. אין לו מה להפסיד. הבמה מסתובבת לאיטה. מישהו מטפס במדרגות.

מערכה חמישית

תמונה ראשונה

הקולות נשמעים, יכול להיות שהם באים מהרמקולים ויכול להיות שמחדר המדרגות, המבקר לא יודע להחליט. המוזיקה עולה ויורדת. צופר מיילל, אבל אולי גם זה מגיע מבחוץ.

שוטר: הלו!

אני מבקש להפסיק.

אני מבקש לצאת החוצה.

הקול הופך תקיף יותר.

שוטר: אני מבקש לצאת מייד, אחרת אנחנו ניכנס פנימה.

אור: זה לא יעזור לכם, לא יוצא מכאן!

שוטר: איך שאתה רוצה.

התלחשויות נשמעות, עוד רעשי גרירת רהיטים, עוד הבהוב פנסים. אולי יצא עכשיו? אולי ילך להשתין בהפסקה הזו שבין המערכות? קפיצה קטנה, שחרור לחץ, ומייד אחר כך יחזור. אף אחד אפילו לא ירגיש שהלך.

שוטר: תשמע, לפני שאתה מחליט להפוך את זה למצב מסובך,

יש כאן מישהי שרוצה לדבר אתך.

אימא: חמודי? חמודי?

אתה שומע אותי?

אני מפחדת.

קראו לי לפה פתאום, וכל הדרך חשבתי שמהו רע קרה לך.

אתה בסדר? תגיד לי שאתה בסדר.

אף אחד לא ישים לב. זו הרי רק הקלטה עכשיו. הפנסים בחדר המדרגות בטח מחוברים למערכת התאורה של ההצגה. לשחרר לחץ ולחזור.

אור: אימא?

אימא: חמודי. תדבר איתי. בבקשה.

אור: אימא?

תגידי להם שעוד מעט אני יוצא,

שאני צריך עוד קצת זמן.

אימא: היא שם, אתך?

אור: אני לא יכול לדבר אתך עכשיו, לא ככה.

עוד מעט.

אל תדאגי לי.

אימא: לא היית צריך לתת לה להיכנס.

היית כל כך מוצלח עד שפגשת אותה.

כל הצרות התחילו בגללה.

היא בהריון, אתה יודע?

יש לה חבר חדש.

לא נשאר הרבה זמן לתמונה הזו. ובכל זאת, קשה להשתחרר מהפאסיביות של להיות קהל, להתחיל לזוז. הוא חושב שרק בגלל זה אנשים לא יוצאים באמצע הצגות, גם אם הם ממש לא נהנים. זה, והמבוכה. מה יחשוב עליהם שאר הקהל. אבל פה אין קהל, מותר לו. המבקר מזדקק במקומו. אבל החיפזון גורם לו להתנגש בכוס היין שלמרגלותיו, וזו נופלת על הרצפה, נשברת בקול גדול. הוא מתיישב שוב. הדף שמרי זרקה לאסלה משייט עכשיו ליד רגליו, נישא על שלולית מי הביוב. הוא יכול לקרוא את רק את ההתחלה, השאר שרוף. קול ששון וקול שמ. הפתק שנזרק לביוב במערכה הראשונה צף עד אליו בחמישית.

שוטר: מה זה הרעש הזה?

אני מבקש ממך לפתוח את הדלת!

אימא: תן לי לדבר אתו, הוא אמר שעוד מעט...

שוטר: גבירתי, את לא עוזרת.

אני מבקש ממך להתפנות מהזירה.

אור: אימא?

שוטר: אם לא תפתח את הדלת אנחנו נפרוץ פנימה.

אימא: אמרת שתתן לי לדבר אתו.

הוא בסדר, אתה לא שומע, הוא רק עדיין לא רוצה לצאת.

שוטר: את לא מריחה את העשן?

זה כבר הסתבכות של המצב.

הבן שלך הסתבך, הוא הסתבך קשה.

אני צריך כאן תגבורת.

מכשיר קשר: שתיים עשרה אלף, האם אמרת זקוק לתגבורת?

שוטר: חיובי, חיובי.

אתה שמעת את זה?

אור: אני לא יוצא.

אימא: אדוני השוטר, אתה הבטחת לי...

חמודי, מה זה העשן הזה? אתה שומע אותי?

אור: אימא, תלכי מכאן.

שוטר: שתצא לפחות הבחורה, אתה שומע?

אז אולי נצליח להחליק את זה.

אור: היא לא תצא.

קשרתי לה את הידיים והרגליים.

שוטר: גבירתי, גבירתי!

אור: אני הולך להרוג אותה ואז להתאבד,

יש לי פה בלון גז.

קולה של מרי נשמע מאחור.

מרי: די, מספיק עם זה, זה כבר לא מצחיק.

שוטר: גבירתי, אני דורש ממך לעזוב את הזירה!

המבקר מתכונן שוב לקום. לא נשאר עוד הרבה זמן, צריך להתגבר על המבוכה, אחרת יעשה במכנסיים.

שוטר: המצב פה טיפה מסתבך, צריך לעבור לשלב הנחישות.

אני זקוק לתגבורת באופן דחוף.

מכשיר קשר: שתיים עשרה אלף, האם אמרת מסתבך?

אימא: אל תאמין לו, אדון שוטר, זה רק הצגה, זה לא ברצינות.

אור: אני אשרוף את כולכם!

שוטר: חיובי, חיובי, מסתבך!

אימא: אור, מרי?

אור: אני מפוצץ הכל!

המוזיקה מתחזקת. יש רגע של הפוגה בקולות וברעשים, והמבקר מנצל את זה כדי להידחק החוצה דרך שורת הכיסאות הריקים. הם עוד צריכים לסובב חזרה את הבמה, כמו בכל מערכה, אם ימהר יספיק לחזור לפני שייגמרו. הוא מזיז את מסך הקטיפה, יוצא לחדר המדרגות.

מישהו עומד שם. אור פנס יד מכוון אליו, מסנוור אותו. לפני זה הספיק להבחין בגבה של אישה היורדת במדרגות. יד אוחזת בכתפו. אדוני, מאיפה הגעת? אני מהקהל, הוא אומר.

איזה קהל? קהל של ההצגה. אין פה שום הצגה. אני מבקש ממך להתפנות מהזירה, להתפנות מהר.

היד הודפת אותו לכיוון המדרגות. נשארה רק עוד מערכה אחת, אחר כך זה ייגמר, הוא מנסה להסביר, אבל השוטר, עכשיו הוא רואה את פניו, משום מה הוא דומה לאותה ברמנית מתחילת הערב, זו שמזגה לו את כוס היין הלבן, בלי האיפור, כמובן, בלי השדיים, מגחך. אתה מבולבל. אתה בהלם. למטה יטפלו בך.

הוא עוזב אותו רק כשהמבקר יורד חצי קומה למטה בגרם המדרגות החשוך והאדום. קולו של אור נשמע, צועק מתוך האולם החוצה. כנראה שזו כבר -

תמונה שנייה

בשעה שקולו של אור מתחיל להישמע המבקר עוצר במקומו. יש אנשים למטה, בקומת הכניסה, הוא יכול לשמוע אותם. אור כחול מהבהב חודר אל המדרגות. לא, הוא לא ירד לשם. מבקר לא עוזב הצגה לפני הסוף, יש אתיקה, זה לא מנומס. ידיו רועדות. הוא מוציא את הפלפון מהכיס, מדליק אותו. אין הודעות חדשות. קולו של אור, העולה מתוך האולם, נואש, נוקב.

אור: אני לא מוכן לכל זה, לא מוכן לשחק את המשחק שלכם.

לא רוצה לקבל על עצמי, בלי להבין בכלל למה,

את החוקים המעוותים שלכם,

את כל מה שאתם אומרים שצריך לעשות.

אי אפשר להישאר בחדר המדרגות הזה, או לרדת או לעלות. יש שירותים במסדרון שצמוד לאולם ההקרנה. הוא זוכר את זה עוד מאז, מהסרט עם שתי הלסביות. גבר שישב לידו פשוט שלף את הזין והתחיל לאונן. זה גירה אותו. הוא הלך לשירותים, אז, הוא לא שכח את זה.

אור: החיים צריכים להיות יותר פשוטים, הם חייבים להיות.

זה לא יכול להיות רק מרדף בלתי פוסק

אחרי מטרות שאי אפשר להשיג.

אני לא מוכן לקבל את זה.

אני לא רוצה להיות צרכן טוב, ממלא פקודות,

שישפיעו עלי, שימכרו לי,

שינסו לשכנע אותי שטוב ורע זה רק מותגים.

נמאס לי מזה.

נמאס לי מהאינטרסים,

נמאס לי שכל אחד רוצה שאני אקנה ממנו משהו,

שאני אקבל רק אם אני נותן.

אין לי מה לתת יותר. זהו, נגמר.

קבלו אותי ככה או אל תקבלו אותי בכלל.

הטקסט הזה לא נשמע בכלל חלק מאותה הצגה. הוא שריד של גרסאות קודמות, אבל המבקר לא יודע את זה. מבחינתו, זה סתם מבלבל. הוא הרי היה בפנים, והוא יודע שלא זה העניין. הוא חומק מאחורי גבו של השוטר, בדרכו אל חדר השירותים. הוא עוד שם. קרמיקה שבורה, ריח עז של שתן. רגע, צריך לדווח. אחרי הכל, הוא גם עיתונאי, לא רק מבקר. הוא

מדפדף בספר הטלפונים שבפלפון ומחייג את המספר של העורכת. שתענה, שתענה כבר. נדחק לתוך אחד התאים, אותו תא אליו ברח אז, לאונן ולגמור מהר, איך התענג על הכאב העמום של הבושה. שתענה כבר. הוא מנתק ומחייג שוב. קולו של אור חודר גם לכאן.

אור: נמאס לי מזה שבוחנים אותי, נמאס לי להיות לא בסדר,

נמאס לי מכסף, נמאס לי מאהבה.

בשביל מה לי?

בשביל להיות אתם?

אור צוחק, נכנס לזה. קולה של העורכת, המנומנם תמיד, כאילו הפריע לה באמצע זיון, עונה לו. תפסת אותי על הדלת, אני בדרך למסיבה, קרה משהו? הוא מנסה להסביר, שהוא באמצע הצגה, אור ומרי, ומשהו פה הסתבך, ופתאום יש שוטרים, והם חושבים שזה באמת. של מי ההצגה, מי משחק, היא שואלת, והוא לא יודע לענות לה. רק שם אחד הוא זוכר, כל השאר דמויות, אורי יואלי.

אור: אתם!?

הפנטזיה שאתם מציעים לא שווה את המאמץ.

הרי החיים שלכם משעממים, כל כך משעממים,

אתם משעממים את עצמכם,

השעמום הוא הסם שלכם.

הכל כל כך עלוב, הכל כל כך צפוי.

הכל בא לכסות על הבינוניות, על האכזבות.

כל המטרות לא שוות להילחם עבורן.

יש כל הזמן סתירה כזאת, ריב פנימי, מכות,

בין כל הדברים שצריך להיות

כדי לשחק את המשחק הזה, שלכם.

העורכת לא מזהה את השם הזה, למרות שהוא נשמע לה מוכר, משהו שקשור לנשיא קצב. היא מנסה להרגיע אותו, שיסביר לה בדיוק, אבל הוא לא מצליח. פתאום היא נשמעת לו שטחית ולא מעניינת. הציניות בקול שלה כבר לא מאתגרת אותו, היא סתם עדות לשיעמום המשתק בו היא שרויה. עורכת במקומון, באמת, מצא לו במי להתאהב. אני צריך לחזור פנימה, עוד לא נגמר, הוא אומר לה, תשלחי צלם, תבררי מה קורה. זאת רק הצגה, היא מרגיעה אותו, לא שתית היום, נכון? לא לקחת סמים או משהו? את לא מבינה. זאת לא הצגה. זאת לא רק הצגה.

אור: יש כל כך הרבה חורים בפנטזיה שלכם,

כל כך הרבה פחד, כל כך הרבה תשוקות.

אין שום דרך לנצח, רק להפסיד.
אי אפשר לחיות ככה, זה מתסכל מדי.
אני כבר לא אהיה מה שהייתי צריך להיות.
אני כבר לא רוצה את הפנטזיה,
היא שלכם, תסתדרו אתם איתה.

הוא מנתק לה את הטלפון בפרצוף כשהיא שוב מנסה להסביר לו שזה לא הגיוני, שאולי הוא מתבלבל. עושים דברים כאלה בהצגות שוליים, כל הבולשיט הקיצוני והאלטרנטיבי הזה. שתחפש אותו. הוא רוצה לראות איך כל זה ייגמר. ובכל זאת, לפני שהוא יוצא הוא נזכר כמה הוא צריך להשתין, גוהר ומשעין את שתי ידיו על הקרמיקה הדהויה והמחורצת. הזין שלו נראה לו חלק מגוף אחר, משתלשל לו שם.

רמקול: מה אתה רוצה?

מה הדרישות שלך?

הזרם לא מפסיק. יציב, חזק, יוצר קצף על פני מי האסלה.

מרי: זאת שאלה טובה.

והפעם תנסה לחשוב לפני שאתה עונה.

גם הקול של מרי נשמע קרוב, למרות שהיא בתוך האולם. זה לא הגיוני, זה לא יכול להיות. המבקר מנער את ראשו. לא. זאת לא הצגה. אבל גם לא מציאות. מה זה יכול להיות? ספר?
אור: אני לא יודע.

אני רוצה שתלכו מפה.

אני צריך עוד קצת זמן,

אני אשלם על הכל אחר כך.

תלכו מפה, או שאני מפוצץ את הכל!

מרי: וחוץ מזה? מה אתה רוצה חוץ מזה?

אור: אותך.

מוזיקה מתחילה. המבקר רוכס את מכנסיו. זאת הצגה, חייב להיות, כי אחרת הוא עצמו רק דמות. והוא יותר מזה, הוא יודע שהוא יותר מזה. לא יכול להיות שהוא דמות, לא יכול להיות שנכתב בידי אדם אלמוני, שולי וחסר חשיבות. הוא הרי מזלזל בכל אותם אומנים בעיני עצמם, אנשי שוליים. שוליים זה בסך הכל מותג, הוא רק פחות מצליח מהמותגים האחרים. הנה משפט טוב. אולי בו יסיים את הביקורת שיכתוב? הנה, זו ההוכחה. הוא בא לכאן לכתוב, לא להיכתב. הוא אדם. הוא אמיתי.

הוא יוצא מהשירותים. ריח כבד של עשן ממלא את המסדרון. השוטר עדיין שם, ליד הכניסה לאולם, אבל המבקר לא מוותר, יש לו משהו להוכיח. מביט מסביב, הוא מבחין שבהמשך

המסדרון, אחרי השירותים, יש דלת מתכת, פתוחה כדי חריץ. המבקר מתקרב לשם, הולך בצד הקיר. צריך למהר, עוד מעט מתחילה התמונה השלישית. הוא נדחק פנימה. ופתאום הוא על הבמה.

תמונה שלישית

פנס מהבהב דולק בירכתי האולם, שולח הבלחים של אור אל הבמה. המוזיקה עדיין מתנגנת, כבר לא רק תופים אלקטרוניים, אלא מקצב עדין ומלטף, אבל זה לא מרגיע את תחושת הבהילות של המבקר. הוא על הבמה. דלת הברזל דרכה נכנס הובילה אותו לפינה האחורית שלה. המבנה בין שלושת הקירות פתוח לכיוונו, והוא מבין שבתחילת המערכה הזו לא סובבו אותו, ושהצד הסגור של המבנה, הדלת המוגפת, עדיין פונה לכיוון האולם. מכאן ניתן לראות את הכיסאות הריקים. הוא מתיישב מייד על הרצפה, גבו אל הקיר האחורי המכוסה בד שחור. רק שלא ירגישו בו. הוא על הבמה, הוא חלק מההצגה.

אור ומרי שם, רוקדים לצילי המוזיקה, חבוקים. ברקי אורות הפנס המהבהב חודרים דרך תריסי החלון, מאירים את החדר לרגעים קצרים, מקפיאים את התנועה. ידו של אור על שיפולי גבה של מרי, ידה שלה מלטפת את כתפיו. כל הרהיטים ערומים ליד הדלת, כך שמרכז החדר פנוי לגמרי, ויש להם מקום להסתחרר. אצבעותיהם שלובות, כל תנועה שלה משתקפת ומתגברת בגופו, ואז חוזרת אליה. הם רוקדים יפה ביחד, יפה מאוד, מתאימים וקשובים.

רמקול: כאן משטרת ישראל!

אני קורא לך להסגיר את עצמך!

אור מסובב את מרי במקומה, ואז קולט אותה בין זרועותיו. המוזיקה לא מפסיקה.

אור: לכו מכאן, הכל בסדר!

רמקול: זאת התראה אחרונה, אנחנו נאלץ לפרוץ פנימה.

אור עונה מעבר לכתפה של מרי. הוא לא צועק, לא רוצה להפחיד אותה.

אור: עוד קצת זמן!

רמקול: מה הדרישות שלך? תן לנו לעזור לך.

אור: לכו מכאן, לא להפריע, די!

מרי לוחשת אל אוזנו של אור, מתנדנדת איתו. למרות זאת המבקר שומע כל מילה שהיא אומרת, הוא כמעט יכול להרגיש בהבל נשימתה. מי מוותר על דבר כזה.

מרי: די, זה התבלגן לגמרי.

תן לי לצאת, אני אסביר להם הכל וזה ייגמר בסדר.

אור: את לא הולכת לשום מקום.

זה לא נשמע כמו איום אלא כמשפט פיתוי. הוא שוב מסחרר את מרי, ואז עוצר אותה, צמודה לחזהו. הם מביטים זה בזו, חבוקים. לא ברור מי מהם הראשון שרוכן לנשיקה, כנראה ביחד. מהרגע בו הותר הרסן הם טורפים זו את זה, בפה, בידיים. תשוקה גולמית והדדית

מתפוצצת. זה לא משחק, זאת לא הצגה, זה אמיתי.

רמקול: אתה חייב לשחרר את בת הערובה!

הם מפסיקים להתנשק, רק לרגע, אבל לא להתחכך, להתפתל. התשוקה הזאת הולכת רק למקום אחד. מה שהתחילו קודם יסתיים עכשיו. המבקר יודע שמה שהובטח ולא קוים במודעה ההיא, מזמן, כי הרי שתי הלסביות מאז רק התפשטו, והלכו מצד לצד של הבמה, מנופפות בצעיפי הנוצות, ומייד אחרי שירדו התחיל סרט פורנו גרמני ישן ודהוי, מה שהובטח יתגשם. יהיה זיון על הבמה.

אור: תלכו מכאן!

קולו מחויך פתאום. הוא לא צועק.

אור: את שומעת? הם קוראים לך בת ערובה.

מרי: זה לא מה שאני?

אור: את בת הערובה חסרת האונים שלי.

הם חוזרים להתנשק, ממשיכים להתפתל לקצב המוזיקה. היא מורידה ממנו את חולצתו, בתנועה אחת רצופה, מעבירה ציפורניים על חזהו, גורמת לו לגרגר בעונג. ראשו נשלח לאחור באנחה אילמת כשהיא מתכופפת, אוחזת בפטמתו בין שיניה. היא מזדקפת ואוחזת בידו, מובילה אותו לעבר המזרון. מבט עיניה מצטלב עם זה של המבקר, רואה שהוא יושב שם. היא מחייכת אליו. לא איכפת לה שיראה, כל עוד לא יפריע. הוא כבר צפה בהם, קודם, אז הנה, תהנה, קהל, זה גם בשבילך.

רמקול: זאת אזהרה אחרונה!

מה אתה רוצה?

אור לא עונה, מביט בה כשהיא כורעת על ברכיה בקצה המזרון, פושטת את החולצה שלה. מתחתיה היא לובשת חזיה פשוטה, אותה היא משחררת בלי עיכובים מיותרים. פיסות הבד עוד משתהות לרגע על שדיה, ואז זולגות למטה. החזה שלה נע בקצב נשימתה. שדיים מלאים. לא גדולים ולא קטנים, מושלמים. פטמות זקורות, קוראות אליו.

רמקול: מה אתה רוצה?

שקט עכשיו, לא להפריע. היא מתירה את כפתורי המכנסיים, בועטת את נעליה מעל רגליה, נשכבת לאחור על המזרון. עוד מעט תהיה עירומה לגמרי. כן, מותק, ככה אני אוהב אותך, חושקת, חסרת עכבות, מכונת עונג.

גם אור מתפשט, עיניו נעוצות בה כל הזמן, בתחת שלה שמתרומם מהמזרון כשהיא משלשלת את המכנסיים והתחתונים למטה. העור המתגלה זוהר לאור הפנס המהבהב. יפה כל כך, זה חייב להיות אמיתי.

רמקול: מה אתה רוצה?

אור: זמן. עוד זמן!

כולו זיקפה, עומד מעליה. היא מתפתלת על המזרון, שולחת יד אל בין רגליה, מפשקת את שפתי הכוס שלה, להראות לו כמה היא רטובה, כמה היא מוכנה בשבילו.

רמקול: תשחרר את הבחורה, תן לה לצאת,

אחרי זה יהיה לך כל הזמן שבעולם.

זהו. עכשיו הם עברו את הגבול, מפריעים ברגע הלא נכון. אור הולך אל פינת המטבח, עירום עדיין, הזין שלו מיטלטל לפניו, מרים את בלון הגז, צועד לעבר החלון הצופה אל האולם, מנופף בו.

אור: שיחררתי כאן גז,

אני רציני לגמרי.

תלכו מפה, תלכו עכשיו!

מרי מחכה לו, כפופת מרפקים, על המזרון. יש לה באמת בטן קטנה, מזמינה.

מרי: אתה סתם מסתכן. הם עוד יקחו אותך ברצינות.

אור מושך בכתפיו. לא איכפת לו.

אור: לא איכפת לי.

אולי האיום עבד, מאחר והרעשים בחדר המדרגות פסקו. גם אורו של הפנס המהבהב גווע. המוזיקה מתחזקת.

הגיע זמן להיפרד. להיפרד מהטקסט הזה, להיפרד מהדמויות. תודה. ליוויתן אותי זמן רב. כעת אמשיך לבד. אתן תודפסו, אולי גם תיקראו. יכול להיות שיכולתי לכתוב אתכן עוד. לסכם, ללטש, אבל אני מוותר. סליחה. אתן תישארו פגומות וחלקיות, חסרות, חיות בשקר. כמוני, כמובן שכמוני.

ובכל זאת, מגיע לכן עונג מסכם, זיון על הבמה, ואולי גם עונש, על כך שלא עזרתן לי להיות חזק יותר, להתגבר על פחדי, על כך שלא הצלחתי להחלים באמצעותכן. תהנו ותסבלו. אני ממשיך הלאה.

תמונה רביעית

אין כמעט אור על הבמה. הבד השחור לא נוח אל מול גבו של המבקר. הוא שולח יד לאחור, מסדר אותו, וכשהוא מביט לשם מגלה שזה מכסה את מסך ההקרנה המוכתם של בית הקולנוע. נושם בשקט, הוא משתדל לא לזוז, רק לא להתגלות, לא להפריע. אור לא משתהה, יורד על ברכיו בין רגליה של מרי, שולח את ידיו ומלטף אותה, מצוואר ועד אצבעות הרגליים, וחזרה, סביב הבטן, אל השדיים. הציצים שלך באמת גדלו, הוא לוחש לה כשהוא גוהר עליה, זה יפה, את יפה, והזין שלו נכנס לתוכה לאט. מבטיהם פעורים זה מול זה. החדירה לוקחת נצח. כל כך התגעגעת לכוס שלך. כל כך התגעגעת לזין שלך. כאן אני רוצה להיות, בתוך הבטן שלך, כאן הייתי מוכן למות מאושר. אתה כל כך עמוק בתוכי, היא כורכת את רגליה סביבו, מרימה אליו את האגן, מחככת את הדגדגן שלה בעצם הבושת שלו, זיין אותי לאט, תן לי להרגיש כל מילימטר, עד הגרון.

רמקול: מה הדרישות שלך?

הקולות מבחוץ חזרו. האור המהבהב נדלק שוב. זה קול אחר ברמקול, סמכותי ועמוק.

אור: שתשאירו אותנו לבד, שתלכו מפה!

הוא לא מפסיק לנוע בתוכה. תנועות האגן שלו צוברות כוח, מטלטלות אותה בכל פעם שהגופות שלהם מתנגשים. אל תפסיק, אל תפסיק אף פעם, תן לי את הזין שלך. מזווית העין המבקר מבחין בדמות לבושה שחור, חומקת אל תוך האולם, נושאת משהו מתכתי, מנצנץ, בידיה. אבל הוא לא נותן לזה להפריע לו. הם קרובים כל כך אליו עד שהוא שומע את הקולות הרטובים של מגע הבשר, יכול להריח את ההתרגשות שלה.

רמקול: אני חושב שאתה מבין שזה לא יקרה.

אתה צריך לצאת אלינו, המשחק נגמר.

תשחרר את הבחורה וצא.

הוא נותן לה להפוך אותו על גבו, בלי להישלף החוצה. זה זיין פרידה מהיר וטוב בין שני אנשים שיודעים לענג זה את זה, שמוכנים לסכן הכל בכדי לבטא את התשוקה, לשרוף אותה ככה שלא יהיו יותר געגועים. היא רוכבת עליו. הגוף שלה נוצץ מזיעה. השדיים שלה נעים לקצב טלטלות גופה. גם הבטן שלה היא שד קטן וצעיר. כל כך יפה. אני קרובה, היא נאנחת. הזין של המבקר כואב מרוב גרוי.

רמקול: לא תמיד אנשים מרגישים כלפיך מה שאתה מרגיש כלפיהם.

פרידה זה דבר כואב,

אבל רק אם תוותר עליה תוכל להשתחרר מהכאב הזה.

אתה צריך לשחרר אותה.

אתה צריך לוותר עליה.

היא כל כך קרובה. שום דבר כבר לא משנה לה עכשיו. האגן שלה זז כמו מעצמו, היא מתנשמת. הוא שולח ידיים אל שדיה, צובט את הפיטמות, וזהו, זה מספיק, היא עוברת את הגבול, הבטן שלה רועדת, היא צועקת.

מרי: אה!

רמקול: הכל בסדר? הבחורה בסדר?

אין מה לדאוג, הבחורה בסדר גמור. גופה עוד רועד בהתכווצויות הקטנות של אחרי, מכסה את גופו, שטוף זיעה, רופס ומסופק. תן לי לצאת, היא מגרגרת, אני אסביר הכל. לא עכשיו, עוד מעט, לא גמרת, אני רוצה לגמור.

מרי: אני בסדר, אני עוד מעט יוצאת.

מרי יורדת מעליו. הזין שלו מצביע לתקרה, והיא מורידה אליו את פניה, לוקחת אותו אל בין שפתיה, וישר אל תוך הגרון, בתנועת הלסתות המיומנת של נשים שיודעות למצוץ. אבל הוא עוצר אותה. לא. אני רוצה לזיין אותך, אני רוצה לגמור בתוכך, פעם אחרונה.

רמקול: אנחנו חייבים לנהל פה משא ומתן.

דבר איתי, אני מקשיב.

כמה זמן עוד נשאר? זו התמונה הרביעית, נכון? יש חמש בכל מערכה. עוד מעט זה ייגמר, ואז יוכל ללכת לשירותים, ולאונן, שוב, מעל אותה אסלה.

אור: אם לא תלכו אני אשחרר את הגז, אני אפוצץ הכל.

רמקול: אתה חייב לדבר אתנו במקום לאיים.

אור: אני לא חייב כלום!

עוד מעט!

הוא הופך אותה על ברכיה, מעביר יד אוהבת על גבה, נכנס לתוכה בתנועה ארוכה אחת, עוצר לרגע להרגיש אותה מתכווצת סביבו. מתאימים לגמרי, הזין שלה והכוס שלו. שניהם נאנחים.

רמקול: דבר איתנו, דבר!

אבל הוא לא יכול לדבר עכשיו, רק לזיין, רק לזיין אותה חזק וטוב, כמו שמגיע לה, כמו שמגיע לו. היא שולחת יד אל בין רגליה, מתקרבת שוב, תמלא לי את הבטן, אני רוצה להרגיש אותך. האנחות שלה נשמעות כמו זעקות כאב חנוקות.

רמקול: מה עם הבחורה? הכל בסדר?

מרי: כן!

רמקול: מה?

מרי: כן!

היא נרעדת מתחתיו כשכל גופו קופא, עמוק עמוק בתוכה. הוא לא צועק אבל הפנים שלו מתעוותות, הידיים שלו אוחזות בכוח בעצמות האגן שלה. הוא מת ונולד מחדש. הוא מאושר.

רמקול: אין שום דבר שאי אפשר לפתור.

צא עכשיו והכל ייגמר בטוב.

אתה תמשיך בחיים שלך,

הבחורה תמשיך בחיים שלה,

נגיד שהכל היה רק הצגה, רק חלום.

בוא נצא. עוד מעט. טוב לי. גם לי. את לא תעזבי אותי, מה? לא. חבל. לא נורא. לא, לא נורא. בהצלחה בחיים החדשים. תודה. גם לך. אני אוהבת אותך. אני אוהב אותך. עוד מעט נצא? עוד מעט.

רמקול: זאת התראה אחרונה. צא החוצה!

אור מתיישב על המזרון.

אור: שתוק כבר!

שיחררתי כאן גז.

אני אפוצץ את הכל אם לא תשתוק!

המבקר כבר מבין מה הולך לקרות. יש קולות של מכשירי קשר, אני עדיין לא מזהה את החשוד, קבל רשאי אש. זה הכותב, המוכן להקריב את הדמויות שלו לאלוהי הדרמה. חכה עוד קצת עם העונש, אמורה להיות עוד תמונה.

אור: אני אזכור אותך.

מרי: גם אני.

הוא מחייך אליה, מלטף את פניה.

אור: את תהיי אימא טובה.

סיגריה אחרונה?

מרי מהנהנת. המבקר רוצה לעצור אותם, להזהיר, אבל לא מצליח. גופו קפוא. הוא נועד להיות קהל, עד, צופה, לא מתערב. מגבלות הדמות שלו כובלות אותו אל מסך ההקרנה.

מרי: ואחר כך יוצאים?

אור: בטח. מה יש לנו לחפש כאן?

והוא קם, מחפש אחרי קופסת הסיגריות, מוצא אותה בפינת המטבח, שולף שתיים.

אור: להדליק לך?

מרי: בטח.

הוא ניצב ליד החלון, צללית גאה ועירומה, מרים את שתי הסיגריות אל פיו, מניף את המצית. המבקר רוצה לצעוק, אבל זה לא הולך. האור המהבהב מאחוריו, נצנוץ המתכת ביציע, רעם הירייה.

סוף